

Pag. 3

Grija pentru protejarea mediului se învață

Pag. 4

Bugetul local a obținut sufragiile tuturor

Pag. 8

Sport
Băieți, reconsiderați-vă pasiunea!

Gazeta de BĂILEȘTI

Se distribuie GRATUIT

Seria a VIII-a
Nr. 5
mai 2009

Publicație lunară de informare a cetățenilor orașului Băilești • 8 pagini •

Băileștii își cinstește valorile

În organizarea Uniunii Scriitorilor, a Teatrului „Colibri” Craiova, Primăriei și Casei de Cultură „Amza Pellea”, joi 30.04.2009, a avut loc o prestigioasă manifestare de suflet și simțire prin care a fost omagiat răgretatul Patrel Berceanu, fiu și Cetățean de onoare al municipiului, personalitate aleasă și de anvergură a vieții culturale oltenesti și naționale, poet de o rară sensibilitate și de un umor fin, publicist reductabil, fost secretar literar al Teatrului Național „Marin Sorescu”, director al Teatrului pentru Copii și Tineret „Colibri”, lector la Departamentul de Teatru al Facultății de Litere a Universității Craiova. Activitatea a fost onorată de oficialitățile locale prin prezența d-lor primar Costel Pistrițu și viceprimar Paul Mitroi, în timp ce invitați de onoare au fost oameni „de calibrul” ai vieții cultural-artistice ai Băniei, în frunte cu celebrul actor Emil Boroghină, fost director al Naționalului craiovean, de numele căruia se leagă decisiv prestigiul actual al acestei instituții de cultură și artă, reprezentative a Olteniei și nu numai, director al Festivalului Internațional „Shakespeare” și d-na Doina Pologea Berceanu, directorul actual al Teatrului „Colibri”, soția celui plecat mult prea devreme în lumea fără întoarcere, acolo unde, zic unii, că nu este suferință.

Distinsa conducătoare a destinului Teatrului „Colibri”, o moderatoare agreabilă și inspirată, a mulțumit oficialităților locale pentru importanța acordată acestei manifestări, a prezentat invitații și a făcut succinte considerații asupra personalității celui comemorat cu prilejul împlinirii a 3 ani de la părăsirea acestei lumi care i-a fost atât de dragă. Așa cum spunea Domnia Sa, Patrel n-a plecat, el este în continuare alături de cei dragi și de cei pe care i-a prețuit. El a fost un mare scriitor, dar, mai ales, un OM, care și-a iubit cu patimă orașul natal și teatrul, a fost o conștiință care a comunicat cu semenii prin ce a scris. A avut un respect și un adevărat cult față de oameni și cu deosebire față de băileștii și de Băilești, orașul atrăgându-l ca un magnet. Patrel a fost un neliniștit ca și veacul, a fost un om bun și nu poate ști dacă și vremurile vor fi la fel.

Edilul-șef al municipiului, mărturisind cu sinceritate că este foarte emoționat și marcat de personalitatea concitadinului nostru, și-a exprimat bucuria și recunoștința că Patrel Berceanu a reprezentat și continuă să reprezinte Băileștii prin tot ce a făcut de-a lungul scurtei sale vieți. Această manifestare este un început, ea va deveni perma-

nentă iar Primăria va sprijini asemenea activități de ținută. Este o zi care nu trebuie uitată, așa cum nu va fi uitat cel care „ne-a adunat în această sală”.

D-na Diona Berceanu i-a invitat pe distinși oaspeți să-și exprime gândurile și sentimentele, rând pe rând rostind cu sinceritate cuvinte emoționante, caracterizatoare unii dintre cei care l-au cunoscut, l-au apreciat și l-au iubit.

Dl. Emil Boroghină, acest manager de excepție al Teatrului Național din Craiova, actor prestigios, polivalent și un mare „sufletist”, a mulțumit celor care au avut inspirata idee a organizării acestui binemeritat omagiu, dovadă elocventă că orașul își cinstește personalitățile și a evocat momente de la inaugurarea Casei Memoriale „Amza Pellea”, eveniment de la care a plecat cu amintiri plăcute și cu sentimente alese, înălțătoare. Constituie o mândrie faptul că, pe lângă Amza Pellea, Băileștii a dat și alte valori, fiind suficient a se aminti Marcel Iureș, Ilarion și Marcel Voinea, Ion Colan și mai tânărul Dan Mirea, actorul invitat de cel comemorat să lucreze la Teatrul „Colibri”. Patrel Berceanu a fost o personalitate cum rar i-a fost dat să întâlnească, cel mai cinstit om pe care l-a cunoscut în teatrul românesc, o conștiință și o flacără care a ars pentru teatru, fapt care poate i-a grăbit sfârșitul. Șef de promoție al Secției Teatologie-Filmologie, elogiul de celebrul profesor Ion Toboșaru și de nu mai puțin celebra d-nă Tonitză. A mărturisit că atunci când, la insistențele fostului prim-secretar, Ion Traian Ștefănescu, a preluat conducerea Naționalului, a militat pentru menținerea profesionistului Alexandru Firescu și aducerea la secretariatul literar a lui Patrel Berceanu. Ca secretar literar și nu numai, Patrel Berceanu a venit cu propuneri extrem de îndrăznețe, această personalitate de dimensiuni naționale fiindu-i de mare folos în activitatea de director. Avea elanuri juvenile, deși foarte matur, un fel de Don Quijote care

nu se sfia să lupte cu morile de vânt. Dimensiunea națională pe care a căpătat-o Festivalul „Shakespeare” se datorează și lui Patrel Berceanu, care, prin tot ce a făcut, a reușit ca festivalul să se desfășoare și la București. A mărturisit cu onestitate că este greu să vorbești despre dimensiunile reale ale acestuia, motiv pentru care s-a rezumat să vorbească numai despre omul Berceanu, lăsându-i pe alții să facă referiri la alte aspecte ale activității. În finalul captivantei sale alocuțiuni, această flacără vie a teatrului românesc, deținător a numeroase premii, a apreciat gestul oficialităților locale de a cinsti memoria marelui dispărut prin declararea sa post-mortem Cetățean de Onoare al municipiului Băilești.

A urmat apoi un excelent moment poetic pe versuri ale lui Patrel Berceanu, în care câțiva actori ai Teatrului „Colibri” au dat întreaga măsură a talentului lor, iar fondul muzical, inspirat ales, a contribuit la crearea unui cadru solemn, pe măsura personalității comemorate.

O altă mândrie a Băileștiiului, originalul și apreciatul om și actor, Ion Colan, emoționat cum nu l-am văzut vreodată, a depănat gânduri și a evocat amintiri care l-au legat de marele dispărut, mărturisind că nu-i vine să creadă

că au trecut deja 3 ani de când Patrel „și-a ales un loc acolo sus”. A mărturisit că îi este extrem de greu să definească relația sa cu valorosul poet și om de cultură, considerând că prietenie ar fi prea puțin și ne semnificativ pentru această relație, între ei fiind ceva organic. Cunoscutul actor a evocat una dintre amintirile dragi, edificatoare în ceea ce privește personalitatea lui Patrel Berceanu, profilul său spiritual, intelectual. Este vorba despre admiterea la facultate a acestuia, sfătuit și de Domnia Sa, care i-a venit în sprijin găzduindu-l la căminul în care locuia ca student. Dat fiind că portarii erau foarte „vigilenți”, Patrel intra pe fereastră, urcându-se pe spatele său, făcut capră. A intrat la facultate cu media 10 și pe toată durata studiilor a avut un singur 9, la Educație fizică. A fost de părere că pentru cel comemorat se potrivește de minune metafora: „Despre lumină se pot pronunța numai fluturii care au aripile arse”. Pentru tot ce a însemnat Patrel Berceanu, copiii lui, prezenți în sală, trebuie să fie mândri – au avut un tată atât de sensibil și de cinstit, de fapt, întruchipare a noțiunii de cinste, un simbol. Chiar dacă a putut să înțeleagă și uneori chiar să suporte minciuna, a urât cu toată ființa lui trădarea. Soarta a fost prea crudă cu el, „Un asemenea om nu trebuia să moară!”

Distinsul universitar craiovean, scriitor și critic literar, George Popescu și-a exprimat convingerea că, probabil, Patrel Berceanu, bunul său prieten, cu umor-i caracteristic ar fi zis: „Ce faceți voi aici, nu mă lăsați să mă odihnesc?”. În semn de admirație profundă, l-a considerat și l-a numit „o fire pe dos”, având în vedere că, dacă doreai să obții ceva de la el, trebuia să-l stămești.

Poate că pare paradoxal, dar de multe ori Domnia Sa o făcea din dorința de a-l proteja. Are multe amintiri, unele chiar stranii. Spre a ilustra personalitatea creatoare a prietenului său, a citit un fragment dintr-o cronică pe care a scris-o la

apariția volumului antologic al acestuia, un poet remarcabil care a impus un stil inconfundabil. De asemenea, a lecturat o pezie scrisă la câteva ore de la moartea lui Patrel, când se afla sub impresia devastatoare a acestui tragic eveniment.

În intervenția sa, dl. Cornel Bălosu, șeful Secției Etnografie a Muzeului Olteniei, a pus accent pe faptul că Patrel a fost un om deosebit pe care îl tempera încercând să-l menajeze și la care acesta îi replica prompt: „Ești stupid!”. Venea la Băilești pentru a se recrea ca să poată face față acestei lumi pe care dorea cu ardoare să-o schimbe. Patrel l-a învățat foarte multe. Este adevărat că a fost un om mai mult decât dificil, care te taxa rapid, dar n-o făcea cu răutate, ci numai pentru ca să se descarce. La Băilești și mai ales la pescuit, devenea armonios, echilibrat și vorbea despre multe, niciodată, însă, despre politică sau despre moarte. A fost extrem de cinstit cu el și cu cei din jur, foarte atent la detalii. Odată, mergând cu mașina la Dunăre, la pescuit au lovit o căprioară și pe Patrel l-au podidit lacrimile. În discuțiile purtate, la care participau adesea și frații Voinea, și-a dat seama că pentru el Băileștiiul însemna enorm. A fost tânăr până când s-a stins, o tinerete care îl încuraja. A mărturisit cu emoție că nu-l poate uita, îl regăsește în prietenia pe care o simte la fel de ardentă, așa cum a fost el însuși.

Redutabilul poet, eseist și om de cultură Nicolae Coande, secretar literar al Teatrului Național, a mărturisit că a admirat la Patrel Berceanu verticalitatea, care trebuie recunoscut că nu este profund românească. Prietenul său a ars permanent și de aceea s-a stins neașteptat de repede și când mai avea multe de spus. Și-a pus mereu retorica întrebare cum poate muri un om atât de sincer și deschis „cum poate lua Dumnezeu un om care avea atâtea treabă?”. Spiritual, ne putem întreba de ce el a trebuit să plece de aici, dar sunt planuri ale lui Dumnezeu, acest „arhitect al universului”. Figură importantă a literaturii craiove și naționale, poet de un umor subtil, ca om nu voia să mintă și n-a făcut compromisuri. A fost și un gazetar reductabil, un publicist care ar merita să i se strângă articolele și cronicele într-un volum. A scris pamflete și satire, gustate de toți și apreciate superlativ de Marin Sorescu. Spre ilustrarea acestei idei a dat citire unuia dintre articolele publicate de poet.

Scriitorul Ion Maria a mărturisit că,

► Continuare în pag. 2

Condițiile de Fond ale Căsătoriei

Vizitati www.zaibar.ro

În numărul anterior am tratat pe scurt ce înseamnă căsătoria, caracterul acesteia precum și condițiile care trebuie îndeplinite pentru încheierea căsătoriei.

Astfel, pe parcursul acestui număr vom lua pe rând condițiile enumerate în ediția anterioară și le vom dezvolta.

În primul rând, vom vorbi despre condițiile privitoare la aptitudinea fizică de a încheia căsătoria: diferența de sex; vârsta legală pentru căsătorie; sănătatea fizică a viitorilor soți, care sunt obligați să-și comunice reciproc starea sănătății lor, iar cei bolnavi de anumite boli nu se pot căsători.

1. Diferența de sex. Această condiție este atât de evidentă, încât legea nu a mai considerat necesar să o prevadă expres. Din reglementarea relațiilor de familie (art. 1, 4, 5, 25, 47-52, 5360 C. fam.) rezultă că se poate încheia căsătoria numai între persoane de sex deosebit. În mod practic, această condiție poate interesa în cazul persoanelor al căror sex nu este suficient diferențiat. O asemenea problemă este de ordin medical. Dar, dacă se stabilește că deosebit de sex nu există, căsătoria nu se poate încheia. În principiu, sexul fiecăruia dintre viitorii soți se stabilește cu ajutorul certificatului de naștere, care are o rubrică în acest sens.

2. Vârsta legală pentru căsătorie (vârsta matrimonială).

a) Vârsta minimă. *Legea stabilește o vârstă minimă pentru încheierea căsătoriei. Rațiunile care stau la baza acestei cerințe legale, atât la bărbat, cât și la femeie, sunt următoarele:*

- De ordin biologic și eugenice, viitorii soți trebuie să aibă aptitudinea fizică de a se căsători, ceea ce înseamnă că ei trebuie să fi ajuns la vârsta pubertății. Pentru a nu fi vătămate sănătatea viitorilor soți și a permite acestora de a procrea copii sănătoși și normali, legea permite căsătoria numai persoanelor pubere. Dat fiind că vârsta pubertății diferă de la o persoană la alta, s-a stabilit o vârstă minimă pentru căsătorie, superioară vârstei pubertății reale;

- De ordin psihic, moral, viitorii soți trebuie să aibă aptitudinea morală de a încheia căsătoria. Ei trebuie să fie în măsură să înțeleagă însemnătatea unei căsătorii și să-și asume în mod conștient drepturile și obligațiile pe care aceasta le implică. Vârsta minimă pentru căsătorie este determinată și de considerații privind comuniunea spirituală care trebuie să existe între soți;

- Pentru a asigura un consimțământ conștient, liber și personal al viitorilor soți, care implică cel puțin o anumită vârstă, vârsta minimă pentru căsătorie este de 18 ani împliniți pentru bărbat și de 16 ani împliniți pentru femeie (art. 4 C. fam.).

- **Dispensa de vârstă.** În anumite împrejurări, femeia care nu a împlinit 16 ani poate obține dispensă pentru încheierea căsătoriei. Dispensa se acordă de organismul administrativ al municipiului București sau al județului în cuprinsul căruia femeia își are domiciliul, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții: • femeia a împlinit 15 ani; • există motive temeinice care justifică dispensa (de exemplu, graviditatea, boala); • există un aviz dat de un medic oficial.

În cazul în care căsătoria urmează a se încheia între cetățeni români pe o navă română aflată în afara granițelor țării, dispensa de vârstă se acordă de comandamentul navei;

b) Lipsa vârstei maxime matrimo-

niale. *Legea nu stabilește o vârstă până la care să se poată încheia căsătoria. De aceea, căsătoria se poate încheia chiar la extremă bătrânețe. Legea nu exclude nici căsătoria în extremis vitae (în pragul morții). În general, asemenea căsătorii se încheie pentru a legaliza situații de fapt preexistente;*

c) Diferența de vârstă maximă. *Legea nu stabilește o asemenea diferență între viitorii soți. Teoretic, căsătoria se poate încheia oricare ar fi diferența de vârstă între soți.*

În al doilea rând vom vorbi de condițiile de fond care privesc: existența consimțământului; caracterul consimțământului (lipsa de vicii ale consimțământului, actualitatea acestuia etc.).

1. Consimțământul la căsătorie.

a) Necesitatea existenței consimțământului liber. *Căsătoria se încheie prin consimțământul liber al viitorilor soți (art. 1 alin. 3, art. 16 și 17 C. fam.). Acest consimțământ este de esență căsătoriei.*

Consimțământul la căsătorie este liber, în sensul că în țara noastră au fost create condițiile economice care permit viitorilor soți să încheie căsătoria după înclinația lor reciprocă, să se aleagă liber unul pe altul, ceea ce constituie „liberul” consimțământ la încheierea căsătoriei. De asemenea, consimțământul la căsătorie este liber, în sensul că au fost înlăturate limitările de castă, rasiale, religioase și juridice în ceea ce privește libera alegere între viitorii soți.

În sens juridic, consimțământul liber la căsătorie înseamnă lipsa viciilor de consimțământ, și anume a *erorii, dolului și violenței.*

Pentru a asigura libera manifestare a consimțământului viitorilor soți, legea dispune că acesta se dă în forme anume determinate, căsătoria având un caracter solemn.

Consimțământul la căsătorie se manifestă, de obicei, prin răspunsul afirmativ la întrebările delegatului de stare civilă adresate fiecăruia dintre soți, dacă vor să se căsătorească unul cu altul. Când unul dintre viitorii soți este în imposibilitate de a vorbi (de exemplu, este surdomut), consimțământul se poate da prin orice mod, însă el trebuie să fie neîndoelnic. În acest scop, consimțământul surdomuților, ca și cel al celor care vorbesc o limbă pe care nu o cunoaște delegatul de stare civilă, se dă în prezența unui interpret, încheindu-se un proces-verbal;

b) Lipsa consimțământului la căsătorie. *Împrejurarea că încheierea căsătoriei se face în prezența delegatului de stare civilă, deci consimțăminte viitorilor soți se exprimă în fața acestuia, face ca, în mod practic, cazurile de lipsă de consimțământ la căsătorie să se întâlnească rar.*

Aceste cazuri se pot concepe teoretic sau ivi practic în următoarele situații:

Eroarea în constatarea încheierii căsătoriei, în sensul că unul dintre cei ce s-au prezentat să încheie căsătoria răspunde negativ sau nu răspunde nimic la întrebarea pusă de delegatul de stare civilă, cu privire la încheierea căsătoriei, iar delegatul a declarat, totuși, căsătoria încheiată;

Unul dintre cei ce s-au prezentat în fața delegatului de stare civilă pentru încheierea căsătoriei răspunde „da” la întrebarea pusă, dar, în acel moment, este lipsit vremelnic de facultatea sa mintală. În acest sens, art. 9 C. fam. dispune că este oprit să se căsătorească cel care este vremelnic lipsit de facultățile sale mintale, cât timp nu are discernământul faptelor sale. În această situație pot fi cei în stare de ebrietate, hipnoză, sugestie, delir. Prin urmare, cel vremelnic lipsit de facultățile sale mintale nu se poate căsători cât timp nu are discernământul faptelor sale, deoarece nu poate exprima un consimțământ conștient. Astfel, într-o cauză venită în fața instanțelor judecătorești pentru declararea nulității căsătoriei, s-

a pretins de către reclamant, împrejurarea nedovedită însă, alături de alte motive, că a încheiat căsătoria sub influența alcoolului ce i s-a dat să bea;

Alienatul sau debilul mintal consimte la încheierea căsătoriei în momente când este lipsit de luciditate, deci când nu se poate exprima un consimțământ conștient. Vom vedea mai departe că alienatul sau debilul mintal nu se poate căsători nici în momente de luciditate pasageră, ceea ce înseamnă că alienația și debilitatea mintală sunt impedimente la căsătorie, care se întemeiază pe considerații de ordin medical, fiind considerate incompatibile cu finalitatea căsătoriei, și nu pe considerația că exclud un consimțământ conștient. Când, însă, alienatul sau debilul mintal consimte la căsătorie în momente de lipsă de luciditate, se poate spune că este și o situație de lipsă de consimțământ la căsătorie. O asemenea căsătorie este nulă nu numai pentru faptul că s-a nesocotit art. 9 C. fam., ei și pentru nesocotirea art. 1 alin. 3, art. 16 și 17 C. fam., adică lipsă de consimțământ;

Căsătoria fictivă, adică aceea care este încheiată în alt scop decât acela de a întemeia o familie, de a se supune statutului legal al căsătoriei, iar între cei care au încheiat căsătoria nu s-au stabilit raporturi conjugale, poate fi analizată, după cum vom vedea, ca lipsă de consimțământ la căsătorie;

Eroarea asupra conținutului obiectiv al manifestării de voință, adică faptul de a nu fi știut că se căsătorește, care este distructivă de voință, deci lipsă de consimțământ;

c) Viciile de consimțământ. *Reglementarea viciilor de consimțământ în materia căsătoriei prezintă anumite particularități față de dreptul comun, datorită naturii juridice și importanței sociale a căsătoriei. Viciile de consimțământ la căsătorie sunt eroarea, dolul și violența. În materia căsătoriei nu-și poate găsi aplicarea leziunea.*

Eroarea constituie viciu de consimțământ numai dacă poartă dubii asupra identității fizice a celui alt soț (art. 21 C. fam.). Această limitare a domeniului de aplicare a erorii face ca anularea căsătoriei pentru acest viciu de consimțământ să fie aproape cu neputință, dat fiind condițiile în care se încheie căsătoria prezența personală a viitorilor soți și identificarea lor făcută de delegatul de stare civilă și că, în mod obișnuit, viitorii soți se prezintă în fața delegatului de stare civilă pentru a se căsători după o prealabilă cunoaștere.

Eroarea asupra identității civile, adică asupra stării civile a celui alt viitor soț (de exemplu, acesta este divorțat, deși celălalt a crezut că este celibatar, sau este copil din afara căsătoriei, deși cel-

alt viitor soț a crezut că este din căsătorie, ori s-a crezut că aparține unei anumite familii, iar el aparține alteia) nu constituie viciu de consimțământ la căsătorie. De asemenea, nu este viciu de consimțământ eroarea asupra calităților ori însușirilor celui alt viitor soț, chiar dacă a fost determinată la încheierea căsătoriei;

Dolul (viclenia) *viciază consimțământul viitorului soț prin eroarea provocată ca urmare a mijloacelor viclene folosite împotriva sa. Fiind o eroare provocată, dolul cuprinde un element subiectiv, anume eroarea, și un element obiectiv, anume mijloacele viclene folosite pentru a provoca eroarea.*

Deoarece Codul familiei nu face nicio derogare de la dispozițiile dreptului comun, dolul se determină după regulile acestuia, ținându-se seama de caracterul specific al căsătoriei. Astfel, ca și în dreptul comun, dolul constituie viciu de consimțământ și în cazul în care manoperile dolosive se manifestă sub forma reticenței.

În materia căsătoriei, este viciu de consimțământ numai dolul principal, nu și dolul incident, deoarece regimul căsătoriei este prestabil de lege.

Domeniul de aplicare a dolului este mai întins decât al erorii, putând purta și asupra altor elemente decât identitatea fizică a celui alt soț, și anume asupra unor calități ale viitorului său soț, pe care, dacă le-ar fi cunoscut, nu ar fi încheiat căsătoria, însă aceste calități în concepția dreptului nostru, trebuie să fie necesare pentru încheierea unei căsătorii. Astfel, dacă un viitor soț a fost indus în eroare, prin mijloace viclene, de către celălalt cu privire la starea sa materială, aceasta nu este viciu de consimțământ prin dol, la încheierea căsătoriei, careia îi sunt străine considerentele de ordin patrimonial. Dimpotrivă, eroarea provocată prin mijloace viclene asupra stării sănătății unuia din viitorii soți constituie viciu de consimțământ la căsătorie, deoarece acest element este corespunzător concepției dreptului nostru privind căsătoria, viitorii soți fiind chiar obligați să-și comunice reciproc starea sănătății;

Violența viciază consimțământul viitorului soț prin teama ce i-a fost provocată ca urmare a constrângerii fizice sau morale exercitate împotriva sa. Violența cuprinde un element obiectiv – constrângerea – și un element subiectiv – teama insuflată – care determină lipsa de libertate a consimțământului viitorului soț.

Și în privința câmpului de aplicare a violenței se aplică regulile dreptului comun, dar în condițiile specifice căsătoriei, deoarece Codul familiei nu face nicio derogare de la regulile acestui drept. Datorită condițiilor în care se

încheie căsătoria, este aproape imposibil să se întâlnească violența prin constrângere fizică. Desigur, această violență nu se confundă cu răpirea. Violența poate fi provocată și prin constrângerea morală. Astfel, s-a hotărât că în cazul în care la încheierea căsătoriei consimțământul unuia dintre viitorii soți a fost viciat prin violența exercitată de tatăl acestuia, căsătoria va fi declarată nulă, dacă acțiunea a fost introdusă în termenul legal. Este de subliniat că temerea reverențioasă nu este viciu de consimțământ la căsătorie, adică respectul datorat părinților ori altor ascendenți;

d) Consimțământul este actual. Consimțământul, la căsătorie trebuie să existe chiar în momentul încheierii acesteia, adică el este actual. De aceea, promisiunile de căsătorie pe care și le-au făcut viitorii soți (logodna) nu creează obligația de a încheia căsătoria, viitorii soți fiind liberi să se căsătorească ori nu.

Din caracterul actual al consimțământului rezultă că acesta se exprimă personal de către fiecare soț și în mod simultan, adică viitorii soți trebuie să fie prezenți împreună în fața delegatului de stare civilă pentru a-și da consimțământul la căsătorie.

Comunicarea reciprocă a stării sănătății. În vederea încheierii căsătoriei, viitorii soți sunt obligați să declare că și-au comunicat reciproc starea sănătății lor. În mod firesc, această comunicare a stării sănătății se realizează prin certificate medicale privind pe viitorii soți, care se anexează la declarația de căsătorie. Prin această cerință legală se urmărește un dublu scop:

Fiecare din viitorii soți să cunoască starea sănătății celui alt soț, în acest fel, viitorii soți au posibilitatea să cunoască pericolul pe care-l poate prezenta pentru ei și pentru copiii lor încheierea unei căsătorii în condiții necorespunzătoare din punctul de vedere al sănătății. Boala de care suferă unul dintre viitorii soți, cu excepția celor de o anumită gravitate prevăzută de lege, nu constituie o piedică la încheierea unei căsătorii întemeiate pe afecțiune și sprijin moral și material reciproc. De aceea, dacă unul din viitorii soți suferă de o asemenea boală, hotărârea de a încheia ori nu căsătoria aparține acestora;

Considerații de ordin medical, eugenice. De aceea, legea oprește căsătoria celor care suferă de anumite boli, chiar dacă viitorii soți ar fi de acord și ar dori încheierea ei. Potrivit art. 9 Codul Familiei alienatul și debilul mintal nu se pot căsători.

În numărul viitor vom vorbi despre a treia categorie de condiții necesare la încheierea căsătoriei.

Avocat **Irinel Codruț MUȘUROI**

Băileștii își cinstește valorile

► **Continuare din pag. 1**

gândindu-se la Patrel, face o analogie cu aviația militară, apreciind că marele poet și ilustrat om de cultură trăia „ca și când ar fi avut surplus de combustibil, supersonic”. A fost un poet de primă dimensiune, dar nu s-a „băgat în față, n-a dat din coate”, cum fac îndeobște oltenii. În spirit a fost revoluționar, dar și deosebit de sensibil în interiorul lui. N-a vrut să fie un trepăduș literar. Concluzionând, a apreciat că sunt suficiente motive pentru a ne determina „să facem mai mult spre a-i stabili locul acolo unde merită”.

Poetul Ion Munteanu, în semn de prețuire și respect, a citit un poem scris la moartea lui Patrel Berceanu, iar scriitoarea Hariclea Nicolau-Rădescu a lecturat cu sensibilitate și cu emoție artistică poezia „Teoria despre rouă”

din volumul „Întâmplarea cea mare”, creația a celui omagiat.

Dl. Răduț, reprezentant al Primăriei Craioava, după ce a mărturisit cu franchețe că, nefiind un specialist în domeniu, abia acum a reușit să cunoască dimensiunea reală a poetului, polivalența sa, și-a manifestat bucuria și onoarea de a transmite oficialităților locale și tuturor celor prezenți salutul municipalității craiovene. Și-a cerut permisiunea de a lansa ideea găsirii posibilităților financiare, spre plasa într-o zonă centrală o alee a personalităților băileștene.

A fost o manifestare emoționantă, dedicată poetului care, se poate spune pe bună dreptate, a avut ca deviză de viață versurile lui Nicolae Labiș, „buzduganul unei generații”, așa cum a fost etichetat: „Iertat să fie cel ce la mână/Mi-a împlântat cuțitul pân' la os./ Dar

neuitat și neiertat să fie/ Cel care a răs de gându-mi bătaios”, un fericit demers pentru care organizatorii merită un sincer „bravo”, o activitate cultural-artistică ce ne-a transportat într-o lume de reverie și care s-a încheiat la fel de fericit cu prezentarea spectacolului „Cântăreții din Bremen”, pe un scenariu scris de regretatul Patrel Berceanu după Frații Grimm, oferit în dar copiilor din oraș.

Făcându-ne eoul celor prezenți și al tuturor locuitorilor, pentru că Patrel este „un bun al comunității”, mulțumim distinșilor invitați care ne-au onorat, pe care îi așteptăm cu plăcere și cu inima deschisă, de câte ori timpul le va permite, să poposească în urbea noastră, spre a ne oferi noi clipe de primenire sufletească.

Gh. GHEORGHISAN

Grija pentru protejarea mediului se învață

sănătoase și responsabile față de problemele și pericolele ce afectează mediul înconjurător. Iată de ce, în preajma Zilei Mondiale a Pământului, care nu întâmplător este pe 22 aprilie, când natura reînvie, elevii de la Liceul „Mihai Viteazul” împreună cu dascălii lor au dorit să fie participanți direcți la revenirea naturii la viață, prin amenajarea de spații verzi în incinta școlii.

Privită la început cu neîncredere de către cei ce se învecinează cu școala și care se uitau ironic de după gardul împrejurător, treptat, pe măsura ce mormanele de gunoaie se înlăturau iar pământul revigorat de povara buruienilor capătă prospețime și culoare, acțiunea noastră devenea tot mai credibilă.

Primăria Băilești ne-a fost alături și ne-a susținut, ajutorul acesteia constând în buldo-excavatorul care a nivelat și decopertat stratul superficial de sol, care altfel ar fi fost foarte greu de lucrat de către copii, a fost adus pământ fertil și afânat, a oferit puieți de arbori și arbuști ornamentali,

Motto:

„Este momentul să-i învățăm pe copii de ce trebuie protejată natura”

Eugen PORA

material săditor floricol și sămânță de gazon.

La atâtă deschidere, cum să nu răspunzi pe măsură?! Astfel, elevi și profesori diriginți, echipați cu sape, cazmale, greble, galetți, stropitori au trecut la lucru; baietii mânuiau voinicește cazmalele, fetele îi „acompaniau” cu sapele și greblele; cărau cu roaba betoane, fier, bucăți de tablă, bolovani și aduceau și întindeau în locul acestor gunoaie, pământul afânat pe care îl nivelau și în care semănau și plantau gazon și floricele.

Fiecare clasă de elevi a primit o suprafață de teren egală pe care a amenajat-o după imaginația și priceperea lor, realizându-se o adevărată competiție în crearea unui loc de verdeață, unde își vor petrece recreațiile sau își vor desfășura lecțiile ce se pretează a fi efectuate în aer liber.

Nici cei mici, de la ciclul primar nu s-au lăsat rugați; ei au primit grădinița din fața școlii deja consolidată de ceva vreme și au plantat răsad de flori adus de acasă sau primit de la primărie. Era

o adevărată efervescență în acele zile. Iată ce au declarat câțiva elevi de la clasa a III-a, când au fost întrebați de învățătoria lor, Gabriela Popescu despre ce a însemnat pentru ei această acțiune: „Am oferit o participă din frumusețea sufletului meu, pentru înfrumusețirea mediului” (Mitroi Mădălina). Teo Dodițoiu și Delia Stanoi au apreciat lucrul în echipă pentru că „natura are nevoie de flori”.

Să nu credeți însă ca toți erau la fel de implicați. Dar au fost lideri de grup – Dănilă Alin (IX D), Ispas Alexandru (X A), Stirbu Andreea (X C), și alții – „care au știut cum să îi mobilizeze” și pe ceilalți, mai îndărădnici. În sprijinul realizării acestui minipărculeț, Primăria a promis că va confecționa și banci pe care să le instalăm la umbra arborilor plantați și poate... și o fântâna arteziană.

Timpu sperăm să lucreze în favoarea noastră și peste ani să avem o adevărată oază de verdeață în școală, așa cum sugerează și eco-codul pe care îl utilizăm în cadrul Programului Eco-școala în care școala noastră este

cuprinsă de trei ani. S-au realizat mai multe acțiuni ecologice de-a lungul celor trei ani. Anul acesta, în data de 5 iunie, când la nivel mondial se sărbătorește Ziua Mediului Înconjurător, la noi în școală se va desfășura simpozionul interjudețean „Protejarea mediului – certitudinea unui viitor durabil” la lucrările căruii fiecare școală participantă va veni cu idei și experiențe în acest sens și despre care vom detalia într-un articol următor.

Indiferent de tipul de strategie adoptată în scopul protejării mediului, indu-

Suntem cu toții, zi de zi, martorii unor schimbări climatice îngrijorătoare: diferențe de temperatură între zi și noapte, precipitații din ce în ce mai rare și slabe cantitativ, vânturi reci și uscate, toate acestea, nefiind altceva decât consecințele lipsei noastre de discernământ în grija pe care ar trebui să o avem pentru natură, pentru mediul înconjurător.

Societatea românească este clădită pe o temelie ecologică fragilă. Nici Băileștii nu face, din păcate, excepție de la această stare: puține spații verzi,

un Balasan din ce în ce mai poluat, inexistența unei gropi de gunoi ecologice și a unei stații de epurare a apelor uzate, defrișarea pădurii de salcâmi de la Țurțan și exemplele ar putea continua.

Ce poate să facă școala, împreună cu „plămada” acesteia, copiii, în acest sens? Aparent, nu se pot aduce schimbări spectaculoase. În realitate însă, școala are un rol important în conștientizarea și formarea la elevi a unor convingeri și comportamente solide,

bitabil, orice măsură, cât de mică este un pas uriaș în păstrarea echilibrului și armoniei dintre om și natură, astfel încât să nu ajungem niciodată la situații fără ieșire, în care să fim nevoiți să ne plecăm fruntea. Considerăm că școala este „coloana vertebrală” în formarea unui comportament ecologic la copii și drept urmare, prin grija noastră, mediul înconjurător să nu devină niciodată un paradis murdar.

Prof. Elena JIANU
Lic. „Mihai Viteazul”

Educația – o prioritate a zilelor noastre

Ne apropiem de sfârșitul anului școlar.

Se poate face un bilanț al succesor sau insucceselor școlare, al muncii elevilor și un bilanț al muncii cadrelor didactice.

Adie un vântuleț de vacanță, dar încep să se simtă și emoțiile inerente în pragul examenelor.

Învățământul a ajuns în centrul atenției. Și este firesc să fie așa, fiindcă nimeni nu poate face nimic în viață fără știința de carte, mai multă sau mai puțină.

Este recunoscut pretutindeni faptul

că românii sunt inteligenți. Cei care au plecat în străinătate să lucreze, impresionează prin profesionalismul lor, formați fiind în școlile românești. Avem și acum elevi olimpici internaționali care au obținut medalii de aur sau argint, avem chiar elevi inventatori care au uimit lumea.

Ne mândrim că și elevi de la liceul din orașul nostru au luat premii la **faza națională** la biologie și chimie, dar și că asemenea premii au luat și cei de la grupul școlar și de la școlile generale.

Cadrelor didactice au o menire deosebit de importantă într-o societate. Sunt

formatori de oameni, de conștiințe.

Și avem cadre didactice excepționale și în orașul nostru și în toată țara. Sunt **profesioniști** care dăruiesc din suflet totul, preocupăți de viitorul elevilor. Acești oameni au un **standard moral** foarte ridicat. Merită să ne înclinăm **cu respect și prețuire** în fața lor. Dar nu numai atât. **Merită și un salariu** pe măsură, pentru că ei contribuie esențial la formarea societății viitoare.

Dar, pe lângă aceste cadre didactice, **de vocație** mai există și cadre didactice în învățământul românesc care **nu își onorează** profesia. Lipsesc de la ore, își îndeplinesc îndatoririle cu superficialitate, unii profesori vin chiar în stare de ebrietate la școală, alții nu știu să se impună, în orele lor este haos, alții chiar bat elevii. Acești dascăli uită că trebuie să fie modele de comportare, modele de viață pentru elevii lor. Sunt cadre didactice care

vorbesc urât, îi jignesc pe elevi. Am auzit la televizor un exemplu, cum un profesor de română îi spunea unei eleve din clasa a XII-a: „Să moară mă-ta, dacă mă minți”.

Dar sunt și **foarte mulți elevi** al căror comportament lasă de dorit.

În primul rând, nu mai citesc, nu mai învață. **Uită ce datorie au. Uită că inteligenta se dezvoltă prin studierea teoriei, dar și prin exercițiu. Uită** că viața împlinită este legată de **disciplină**. Unele eleve sunt preocupate prea mult de **modă, de machiaj**. Oare nu știu că în lumea întreagă elevii poartă uniformă? Unele școli se transformă în anumite zile în ring de dans, în discotecă. Vedem pe stradă eleve și elevi la prima oră a dimineții cu țigara aprinsă. Respectul pentru cei din jur a dispărut la unii elevi. Vorbesc despre profesori într-o manieră care lasă de dorit, de exemplu: „Ce mai vrea și Popeasca asta de la noi?”.

Sunt însă și părinți care uită ce rol determinant au în evoluția copiilor lor. Așa se explică faptul că unii elevi vin la școală cu unele deprinderi negative formate în familie.

Unii părinți îi răsfăță prea mult, alții sunt dezinteresați de situația lor școlară, de evoluția lor, iar alții părinți îi reclamă pe profesorii care îi sancționează, eventual, pe copiii lor. Din aceste motive, unii elevi devin din ce în ce mai violenți, mai distrugători.

Se apropie examenele! Dorim, cu ardoare, să se desfășoare într-un climat de liniște, de **corectitudine maximă** și elevii să fie cât mai bine pregătiți. Pentru reușita în viața a elevilor de azi este nevoie de o apropiere cât mai mare între părinți, elevi, profesori.

Să nu uităm că respectul cere respect, iar autoritatea cadrelor didactice izvorăște din competență.

Cu toții avem nevoie de educație!
Vivi IGNAT

Fața neagră a României sau Fals tratat pentru uzul chibiților politici

(Continuare din numărul trecut)

securitate, au stopat restructurarea și înviorarea economiei și, ceea ce este și mai grav, s-au înfruptat copios din privilegiile exorbitante ale demnitarilor postdecembriști!

- Da, cam așa au stat lucrurile! a confirmat și Petrică Blajinul, ridicând din umeri neputincios.

- Sigur că da, a căpătat Rotofeiu mai mult curaj, toți cei stigmatizați și ușor de șantajat – cu sprijinul neprecupețit al lui Iliescu – s-au avântat în politică și au făcut și pe dracu-n patru ca să ajungă în vârful ierarhiei, pentru că aveau un trecut „rușinos” de apărât!... Dar, ca o fatalitate, reflexele sau deprinderile comuniste nu li s-au pierdut!... De aceea, cu atâtă ușurință, de exemplu, „domni” Adrian Năstase, Oliviu Gherman și Miron Mitrea și-au permis să plece în „vizită de lucru” la Oradea cu... trenul lui Ceaușescu!... Iliescu și alții ca el au folosit vilele Odiosului, s-au plimbat cu limuzinele luxoase sau au voiajat prin toată lumea pe banii statului!...

- Totuși, s-au mai schimbat și ei! a apreciat Șmecherul.

- A, a fost vorba de o acțiune cosmetică ușoară! i-a replicat Rotofeiu. Au adoptat niște termeni noi, așa, de ochii lumii, pe care îi manevrează ca pe niște „cozi de mătură”, cum a spus cineva. Sau, deopotrivă, Oliviu Gherman, vrând să arate că

lui Iliescu s-a dorit modern și liberal, dar n-a reușit benefica metamorfoză cu niște lideri „mancurtizați” în vechiul regim și care au devenit ei înșiși „otrăvitori ai conștiințelor” prin programul demagogic susținut și prin care, în fond, au urmărit numai îmbogățirea lor prin cele mai necinstite mijloace, subordonate „apocrifului” scenariu al venalității, al hoției sau al corupției.

- Domnule, dar cum au fost ei în stare să ne dezamăgească atât de mult? a întrebat Trufitul.

- Cred că există și un sindrom al trădării, care anihilează conștiința umană! I-a lămurit Rotofeiu. Astfel, cum pot să doarmă liniștiți pedererștii, care au distrus o națiune întreagă? – căci să fie clar: în cei șapte ani, cât ne-au condus, au ținut în loc privatizarea, au aruncat în sărăcie milioane de nenorociți, au descalificat România în competițiile europene, au încurajat abuzurile, mita, șantajul, traficul de influență, șmenul și escrocheriile guvernamentale!... Dar ei nu-și recunosc deloc „lipsurile”!... Acum urlă că au făcut numai bine, că i-au umplut de fericire pe oameni!... Consideră că P.D.S.R.-ul a sprijinit „adevărată democrație”, luptând pentru popor, pentru menținerea locurilor de muncă, pentru micșorarea fiscalității, pentru protecția socială sau pentru apărarea de pericolul ire-

dentist maghiar, deși din rândul lor s-au ridicat marii afaceriști, care s-au îmbogățit și trăiesc într-un lux burgez „orbitor”!...

- Hai, că nu este chiar așa! s-a opus Lunganul, dar fără prea mare convingere.

- Ba da! s-a precipitat Rotofeiu!... Repet și insist: vârfurile acestui partid au jefuit țara ca-n vremurile fanariote!... Rădăcinile ruinei economiei trebuie căutate în legislațiile lui Iliescu!... Lăcomia și egoismul pedererștilor nu au avut limite. Distrugerile lor nu au egal și au repercutat pe termen lung, nu de douăzeci de ani, cum a pronosticat Silviu Brucan, ci de o jumătate de secol!... Însetați de avere, ei a jefuit România fără milă!... Mircea Dinescu a spus undeva că pedererștii „nu s-au sfiit să fure până și covrigii, nucile și merele din trăistuțele copilașilor români”!... Ce să ne mai ascundem după deget?... În timpul guvernărilor iliesciene, țara a fost pusă pe butuci și a împins ruina spre culmi de coșmar!... Tot pedererștii au devenit asasinii morali ai cetățenilor care au fost înșelați de cei de la „Caritas” sau de cei de la anumite bănci private!

- Da!... Și mai doream un alt mandat în 1996! a murmurat Prințul.

- N-ai văzut!? a prins Rotofeiu aripi. Au luptat cu îndârjire și disperare, pentru a câștiga alegerile, folosind toate mijloacele posibile și imposibile!...

- Ei, și cu toate acestea au pierdut! A exclamat prințul satisfăcut.

(Va urma)
din Fața neagră a României sau Fals tratat pentru uzul chibiților politici de Dorin BULDUR

Lucrările ședinței ordinare a Consiliului Local pe luna aprilie s-au desfășurat în ziua de 10.04.2009, în baza Dispoziției 1392/03.04.2009 a primarului municipiului Băilești.

Ședința fiind statutară, dl. Paul Mitroi, președintele de ședință, l-a invitat pe dl. primar Costel Pistrițu să prezinte ordinea de zi. Supusă la vot de către președintele de ședință, ordinea de zi, având ca obiectiv dezbateră a douăsprezece proiecte de hotărâre, a fost aprobată în unanimitate.

Primele patru proiecte de hotărâre au fost supuse atenției de către directorul executiv economic, d-na Violeta Moțăeanu.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă bugetul

cu mult suprafața totală. La capitolul Cheltuieli, la Administrație publică locală se planifică 7 miliarde în plus față de anul anterior, în timp ce la Învățământ, dacă în 2008 s-au prevăzut 116 miliarde, în acest an se planifică doar 99 de miliarde. A menționat că va vota acest buget, dar a atras atenția că el nu este bine fundamentat și ar trebui să se aibă în vedere cele semnalate la viitoarele rectificări de buget. Răspunzându-i, dl. primar Costel Pistrițu a menționat că nu este obligatoriu să se prezinte concomitent bugetul, organigrama și statul de funcții. Sumele sunt prevăzute în buget și de ele se va ține seama când se va discuta organigrama, pentru că este posibil să se facă și unele restructurări de personal. Bugetele

privind aprobarea bugetului din fonduri externe nerambursabile pe anul 2009, se menționează că Veniturile se cifrează la 672 mii lei și provin din Alte venituri, iar cheltuielile de 672 mii lei sunt repartizate pentru Protecția mediului – Cheltuieli de capital – atât veniturile cât și cheltuielile realizându-se în primele două trimestre.

Toți consilierii au fost de acord cu proiectul executivului.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă bugetul pentru activități autofinanțate pe anul 2009, se stipulează că la Venituri este planificată suma de 188 mii lei, din care 33 mii lei – Venituri pe proprietate (15 mii lei – venituri din concesiuni și închirieri și 18 mii lei – venituri din

s-a orientat asupra următoarei structuri de buget: Venituri, 525 mii lei, din care 500 mii lei – transfer de la bugetul local – și 25 mii lei – venituri proprii (11 mii lei – chirii și 10 mii lei – sponsorizări). Cheltuieli: 100 mii lei – investiții, modernizare Cămin Cultural Balasan; 220 mii lei – cheltuieli de personal – 201 mii lei – cheltuieli materiale (reparații curente – 5 mii lei, furnituri birou – 5 mii lei, materiale curățenie – 3 mii lei, iluminat și încălzire – 300 mii lei, apă și canal – 6 mii lei, deplasări – 25 mii lei, poșta și telecomunicații 5 mii lei, carburanți și lubrifianți – 2 mii lei, alte cheltuieli 75 mii lei, obiecte de inventar – 45 mii lei) și 4 mii lei – tichete.

Dl. S. Gaciu s-a arătat surprins de faptul că, în vreme ce instituția a avut

preconizate a apărea. Dl. Vasile Duinea a întrebat ce venituri proprii realizează Casa de Cultură, considerând că nu este normal să se rezume doar la subvenții de la buget și câteva chirii. Ar fi bine să se impună instituției un plan de venituri proprii, bugetul să fie realizat prin subvenții și autofinanțare, intervenție la care d-na Maria Iordache a precizat că, de regulă, cultura nu este aducătoare de venituri, ceea ce l-a determinat pe dl. Duinea să precizeze că trebuie să realizeze cel puțin o „părțică” din buget și să avanseze ideea că se cheltuie prea mult cu salariile, cu încălzirea, cu poșta și cu telefoanele și că ar fi bine să fim mai atenți la cheltuirea banilor, care se obțin destul de greu.

Proiectul de hotărâre a obținut

Bugetul local a obținut sufragiile tuturor

local pe anul 2009, se menționează că acesta este fundamentat conform art. 36, alin. 4, lit. „a” din Legea 215/2001, Legii 18/2009 și Legii 273/2006 a Finanțelor Publice Locale și se cifrează la suma de 21.528 mii lei, atât la Venituri, cât și la Cheltuieli.

Întrucât vom publica integral, în numărul viitor, bugetul local nu vom detalia repartizarea sumelor pe capitol și articole.

tuturor unităților administrative sunt cu 15-20% mai mici în acest an, deoarece banii de la bugetul de stat s-au repartizat în funcție nu numai de categoria localității și a numărului de locuitori, ci și de procentul de colectare a impozitelor și taxelor locale. În acest an, se vor depune eforturi ca încasările de impozite și taxe să crească de la 65% la 80%, pentru ca în viitor să avem mai mulți bani repartizați. D-na Violeta Moță-

utilizarea pășunilor comunale) și 155 mii lei – venituri din prestări servicii și alte activități. La Cheltuieli – 170 mii lei la piață, din care 95 mii lei – cheltuieli de personal – 35 mii lei – bunuri și servicii – 5 mii lei – tichete cadou – 35 mii lei – investiții și 18 mii lei – Agricultură, bunuri și servicii, menționându-se că cele 35 mii lei de la investiții se vor cheltui pentru reabilitarea Pieței agroalimentare.

Dl. Sabin Gaciu a avansat ideea că în ceea ce privește veniturile de la piață, nu se va reuși să fie acoperite cheltuielile. La capitolul Agricultură, chiria stabilită pentru cele 560 ha ale primăriei ar trebui să fie mult mai mare decât veniturile planificate, dacă este valorificată cu responsabilitate întreaga suprafață. Ar fi bine să nu se uite că oamenii, și în special agricultorii, ne-au votat ca să facem ordine și să le satisfacem doleanțele și trebuie să fim atenți să nu-i dezamăgim. Intervenind în discuție, primul gospodar al municipiului l-a rugat pe dl. Gaciu să vină cu propuneri și l-a asigurat că va fi receptiv la sugestii, având în vedere experiența sa ca fost viceprimar și specialist în domeniu. Dl. Ioan Negreț a fost de părere că nu trebuie să ne supărăm dacă există și opinii diferite, mai ales dacă se are în vedere că dl. S. Gaciu votează proiectele propuse de executiv, chiar dacă vine cu unele corecții. A rugat din nou să se trimită materialele cu 5 zile înainte de ședință, pentru a putea fi studiate în scopul avansării unor propuneri de îmbunătățire a proiectelor supuse dezbaterii.

Proiectul de hotărâre a fost aprobat în unanimitate.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă bugetul pe anul 2009 pentru Muzeul Câmpiei Băileștilor, prezentat de d-na Maria Iordache, care a supus atenției și următoarele două proiecte de hotărâre, se menționează că executivul a propus următorul buget: la Venituri, 70 mii lei, proveniți din tranșer de la bugetul local, iar la Cheltuieli, 46 mii lei – cheltuieli de personal – 20 mii lei – cheltuieli materiale și 4 mii lei – obiecte de inventar.

Toți consilierii locali au fost de acord cu propunerea executivului.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă bugetul pe anul 2009 al Bibliotecii Municipale, se menționează că acesta este structurat astfel: la partea de Venituri – 80 mii lei, proveniți de la bugetul local, iar la Cheltuieli 53 mii lei – cheltuieli de personal – 26 mii lei – cheltuieli materiale, din care: 22 mii lei – cărți și abonamente – 3 mii lei – obiecte de inventar – 2 mii lei – tichete și 1000 lei – alte cheltuieli.

Și acest proiect a fost votat de toți aleși locali.

În expunerea de motive la proiectul de hotărâre prin care se aprobă bugetul pe anul 2009 al Casei de Cultură „Amza Pellea”, se menționează că executivul

în 2008 la venituri suma de 3,25 miliarde lei vechi, în acest an i se repartizează 5,25 miliarde lei, a menționat că nu este de acord cu sumele cheltuite pentru iluminat și a întrebat ce reprezintă cheltuielile cu poșta, telecomunicații. În general, a considerat că s-au cheltuit și se cheltuie prea mulți bani. Răspunzându-i, d-na Maria Iordache a informat că un miliard este repartizat Balasanului pentru Căminul

sufrajiile tuturor consilierilor locali.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă bugetul pe 2009 al Serviciului Public al Poliției Comunitare, supus atenției asistentei de d-na Vasilica Gaciu, se precizează că executivul a propus la ambele părți ale bugetului suma de 1.278 mii lei, în cadrul cheltuielilor, 1.198 mii lei reprezintă cheltuieli de personal, 48 mii lei, bunuri și servicii și 32 mii lei,

Dl. Gabriel Tica, după ce a precizat că Liceul „Mihai Viteazul” este prins în buget cu sume pentru reabilitarea terenului de sport, a întrebat cum se va proceda cu sumele necesare pentru racordarea sălii de sport la noua centrală termică, intervenție în urma căreia dl. primar a informat că nu există studii de fezabilitate și proiect tehnic, nu s-au prevăzut sume cu această destinație, dar se vor găsi posibilități de rezolvare prin sumele deja repartizate. D-na Elena Jianu s-a interesat dacă la capitolul burse intră și recompensarea elevilor cu rezultate deosebite și i s-a răspuns că sumele au fost repartizate în exclusivitate pentru burse, recompensele putând fi făcute în alte moduri, idee preluată și dezvoltată de edilul-șef, care a menționat că se vor găsi posibilități și că s-au repartizat deja sume la capitolul Cultură, elevii fiind recompensați prin excursii și deplasări în țară și în Bulgaria. D-na Cristina Sălceanu a abordat problema ajutoarelor maternale – pentru trusou – și a fost informată că toate dosarele se aduc la primărie și se acordă 150 de lei pentru fiecare copil născut. Dl. Sabin Gaciu a fost de părere că, odată cu prezentarea spre aprobare a bugetului local, trebuia să se dezbate organigrama și statul de funcții, pentru a se putea discuta în mod concret mai ales sumele repartizate la Cheltuieli de personal. Veniturile prevăzute – 215 miliarde lei vechi – sunt mai mici decât cele realizate anul trecut – 223 miliarde – ceea ce i s-a părut anormal. În general, sumele prevăzute a se realiza sunt mai mici decât cele din 2008, în schimb la impozitul pe teren extravilan se prevede suma de 11 miliarde, ceea ce depășește

țeanu a precizat că în buget au fost prinse și majorările pentru impozitele pe teren neachitate în 2008, a dat explicații suplimentare și a făcut mențiunea că dl. consilier S. Gaciu nu este foarte bine informat, unele sume vehiculate de dânsul nefiind corecte. Dl. Amza Dumitrașcu a solicitat o detaliere a Cheltuielilor de capital, d-na director economic prezentând sumele defalcate pe feluri de cheltuieli, iar la întrebarea dacă până în prezent s-a plătit ceva din restanțe, i s-a răspuns că s-au achitat datoriile din anii 2005 și 2006. Răspunzând întrebării d-lui Gabriel Tica dacă la cheltuielile de capital s-au prins și igienizările, a informat că igienizările nu intră la aceste cheltuieli, iar dl. primar a precizat că a solicitat directorilor de școli să transmită situația necesarului pentru igienizări și și-a exprimat surprinderea generată de faptul că s-a înțeles greșit că nu se mai fac igienizări și că este păcat că una se vorbește la aceste întâlniri și alta transmit unii directori la unitățile pe care le conduc.

Proiectul de hotărâre a obținut sufragiile tuturor aleșilor locali.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre referitor la aprobarea veniturilor și cheltuielilor evidențiate în afara bugetului local, se precizează că la Venituri este prevăzută suma de 156 mii lei, din care 6 mii lei – fond de rulment – și 150 mii lei – alte venituri – iar la Cheltuieli – 1493 mii lei – din care 150 mii lei – bunuri și servicii – și 1343 mii lei – cheltuieli de capital, deficit 1337 mii lei.

Proiectul de hotărâre a fost aprobat în unanimitate.

Referitor la Proiectul de hotărâre

Cultural, iar edilul-șef a fost de părere că acest sat merită mai mult decât i s-a oferit până acum, considerând că locuitorii lui au fost năpăstuiți. Dl. Ioan Negreț a informat că în legislatura 1996-2000, s-a făcut cămin cultural, dar în scurt timp a fost distrus tot, inclusiv parchetul. S-a transferat căminul în școală, după care s-a revenit la cămin cultural, însă din nou s-a distrus totul. Este normal să se reabiliteze căminul cultural, dar dacă nu se asigură paza, situația se va repeta. Dl. Ionel Mușuroi a fost de acord că s-au făcut investiții, dar nu s-a asigurat și paza, motiv pentru care investițiile realizate au fost distruse. Reprezentanții Poliției Municipale și cei ai Poliției Comunitare nici acum nu-și fac prezența în sat. Din păcate aici sunt doar cârciumii și altceva nimic, acesta fiind un argument în favoarea necesității contruirii căminului cultural. Pe proiecte s-a făcut totul pentru Băilești, Balasanul fiind uitat. A considerat că nu este o sumă prea mare și că trebuie găsite și alte resurse. Dl. Gabriel Tica a fost de acord cu argumentele d-lui Mușuroi, considerând că cetățenii au dreptul să meargă la sfârșit de săptămână la căminul cultural, dar s-a întrebat retoric ce să facă și ce să vadă acolo, interesându-se și asupra dotării școlii. Dl. I. Mușuroi a precizat că la cămin s-ar putea juca șah, tenis de masă și s-ar organiza serbările școlare, că școala nu este dotată, toate investițiile făcându-se pentru Șc. nr. 6 Băilești, Balasanul doar asigură numărul de elevi pentru funcționarea acestei școli. Dl. Cătălin Neța s-a interesat dacă la acest cămin va fi numit un administrator care să se ocupe de bunul mers al instituției de cultură

ajutoare sociale în natură (tichete).

Dl. S. Gaciu după ce s-a interesat asupra numărului de personal al serviciului, și-a exprimat nedumerirea pricinuită de faptul că de la 7,74 miliarde lei vechi, cât s-a cheltuit anul trecut, pentru acest an s-a propus suma de 12,78 miliarde lei, intervenție în urma căreia dl. Victor Iureș a precizat că această diferență s-a datorat faptului că s-au câștigat în instanță unele drepturi salariale, pe care oamenii au acceptat să le primească în tranșe, fiind firesc ca bugetul să fie mai mare.

Proiectul de hotărâre a fost aprobat în unanimitate.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă bugetul pe anul 2009 pentru Clubul Sportiv Municipal „Progresul”, prezentat de președintele executiv, dl. Florin Duinea, s-a menționat că executivul a propus un buget în structura: la partea de Venituri, 150 mii lei, din care subvenții de la buget – 80 mii lei și sponsorizări 70 mii lei, iar la partea de Cheltuieli, 119 mii lei reprezintă cheltuieli de personal și 31 mii lei – bunuri și servicii, repartizate astfel: 18 mii lei – transport la și de la locul de muncă, 10 mii lei – reparații curente și 3 mii lei – uniforme și echipament.

Dl. S. Gaciu s-a arătat sceptic în privința realizării celor 70 mii lei din sponsorizări, motiv pentru care clubul se va descurca greu cu cheltuielile. Dl. M. Mânzână a insistat pe faptul că trebuie ajutați copiii pregătiți de prof. Duinea, cei din grupele de la Clubul Copiilor și mai puțin echipa de fotbal din Elită, care n-are jucători de valoare și de perspectivă. Având în vedere rezultatele, privirile trebuie îndreptate spre hadbal, lansând întrebarea „De ce ➤

„n-are bani handbalul?”, întrebare la care d-na V. Moțățeanu a informat că secția de handbal este prinsă la bugetul municipiului cu 450 milioane de lei vechi.

Proiectul executivului a fost aprobat cu 15 voturi „pentru”, neobținând sufragiile d-lui M. Mânzâna.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă bugetul pe anul 2009 al Serviciului Public de Alimentare cu Apă și de Canalizare, supus atenției de dl. Florin Cojocaru, șeful serviciului, se stipulează că executivul a propus bugetul pentru SPAAC astfel: la Venituri, 1.389 mii lei, din care 1.110 mii lei – apă, 219 mii lei – canalizare și 60 mii lei – alte venituri, în timp ce la Cheltuieli s-a preconizat structura: 724 mii lei – cheltuieli de personal, 8 mii lei – cheltuieli de întreținere și reparații, 45 mii lei – cheltuieli de întreținere și gospodărire și 612 mii lei – materiale și servicii cu caracter funcțional (494 mii lei – energie electrică, 71 mii lei – apă brută și suspensii, 44 mii lei – materiale tehnologice și 3 mii lei alte cheltuieli).

Dl. S. Gaciu a atras atenția că se fac prea multe cheltuieli cu iluminatul, fiind surprins că se consumă 19 kw pe zi la sediu, iar la telefon s-a plătit suma de 6,7 milioane lei vechi pe lună. Dl. F. Cojocaru a precizat că încălzirea este pe sistem electric, iar în calcul este luată atât factura curentă cât și restanțele, menționând că în sezonul rece unii cetățeni consumă acasă în jur de 19 kw pe zi. Dl. primar a făcut cunoscut că în prezent serviciul are o datorie restantă de 1,8 miliarde lei vechi și ne poate pericula de apariție a unei debransări totale, orașul rămânând fără apă.

Proiectul de hotărâre a fost aprobat în unanimitate.

În ceea ce privește Proiectul de hotărâre prin care se aprobă organigrama și statul de funcții pe anul 2009 pentru SPAAC, executivul a propus o organigramă cu 37 de posturi – un șef de serviciu, 7 la Biroul contabilitate-încasare, două la Compartimentul tehnic-administrativ și 27 la Formația de lucru. Dl. F. Cojocaru a informat că serviciul va fi transformat în sucursală a Companiei de Apă Oltenia, organigrama fiind valabilă până la preluare, iar la întrebarea d-nei Cristina Sălceanu dacă sunt preluați cu datorii cu tot, răspunsul a fost negativ.

Proiectul de hotărâre a obținut sufragiile tuturor aleșilor locali.

Referitor la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă bugetul pe anul 2009 al Serviciului Public de Administrare a Domeniului Public și Privat de Interes Local, dl. Fănel Glonța, șeful serviciului, a menționat că acesta are structura: la Venituri – 593 mii lei, iar la Cheltuieli – 370 mii lei – cheltuieli de personal – 173 mii lei – bunuri și servicii și 50 mii lei – cheltuieli de capital.

După observația d-lui S. Gaciu că se fac prea mari cheltuieli pentru iluminat și telefon și în urma explicațiilor date de șeful serviciului, proiectul a fost aprobat în unanimitate.

În expunerea de motive la Proiectul de hotărâre prin care se aprobă organigrama și statul de funcții pe anul 2009 al SPADPP, se stipulează că organigrama prevede 19 posturi, din care un șef de serviciu, un post la Compartimentul fond locativ, unu la Cimitire, unu la Transport local și 15 la Salubritate, dar dintre salariați, două persoane – muncitori necalificați – se află în concediu maternal.

Toți consilierii locali au fost de acord cu proiectul executivului.

Chiar dacă au existat și puncte de vedere diferite, exprimate, spre bucuria noastră elegant, cel mai important document – bugetul local – a obținut sufragiile tuturor consilierilor, ceea ce îi onorează.

Gh. GHEORGHIȘAN

Se știe că „toamna se numără bobocii...”, dar la Liceul „Mihai Viteazul” s-a împământit alt obicei „primăvara se numără... premianții/olimpicii sau câștigătorii diferitelor concursuri școlare” și avem ce număra, nu glumă!

Nu vom face ierahizări și vom prezenta rezultatele, de fapt, „onorurile” într-o ordine aleatorie.

La **Fizică**, sub îndrumarea prof. Lucia Becherescu, au obținut mențiune la faza Județeană a olimpiadei Mititelu Ștefan și Ungureanu Alin (cls. a XI-a A).

Chimie – îndrumător prof. Emilia Pistrițu – mențiune: Mateescu Andreea (IX A), Forțan Florentina (X A), iar Nilă Andreea (XII C) – premiul al II-lea și calificată la faza Națională, elevă care a mai obținut premiul al II-lea și la Concursul „Chimexpert”.

Biologie – îndrumător prof. Elena Jianu – mențiune: Ciobanu Simona (VII) și Vălu Bianca (IX A). Sub îndrumarea prof. Ștefania Văduva – mențiune: Marcu Manuela (IX B), Vilaia Alexandra (X A), iar Mirea Andreea (XII A) – premiul I și apoi premiul al III-lea la **Faza Națională**, fiind extrem de aproape de a deveni componentă a Lotului național pentru Olimpiada internațională.

Elevii pregătiți de semnatarea acestor rânduri s-au încununat și ei de succes, Iancu Dorina (XII E) obținând premiul al III-lea la **Logică**, iar Bobolocu Aurelia (XII D), mențiune la **Psihologie**, în timp ce Ionescu Andreea (XI E), pregătită de prof. Marga Panait – mențiune la **Sociologie**.

Matematică – îndrumător prof. Gabriel Tica, director adjunct. La Concursul Doljean: Mititelu Ștefan (XI A) – premiul I; Sirbu Tudor (IX A) și Vilaia Alexandra (X A) – premiul al II-lea; Lazăr Claudia (X A) – premiul al III-lea; mențiune obținând Măceșanu Andra (IX A) și Miluț Livia (X A).

La Concursul Național de Evaluare în Educație la Matematică, faza județeană: locul I și medalie – Mititelu Ștefan (XI A); locul al II-lea și medalie – Micu Radu (XI A); locul al III-lea și medalie – Miluț Livia (X A), alte „puncte” în zestreia liceului fiind aduse de: Vilaia Alexandra (X A) – locul al IV-lea; Bojin Robert (IX A) – locul al V-lea; Duca Mihaela (IX A) și Lazăr Claudia (X A) – locul al VIII-lea; Sirbu Tudor (IX A) – locul al X-lea.

Se adaugă la această salbă de „medalii” alte rezultate meritorii la concursurile școlare.

Astfel, la Concursul Național „Public Speakind”, desfășurat sub egida Ambasadei Marii Britanii, Duță Andreea (XI A), îndrumată de d-na prof. Daniela Mitroiescu a obținut un meritos loc IV la faza interjudețeană, iar la Concursul interdisciplinar „My Universe” (engleză-română), echipajul Gheorghisan Mădălina, Tuncu Camelia (X E), elevi îndrumate de prof. Daniela Mitroiescu și Elena Ciobanu, au obținut premiul I la faza județeană.

La aceeași fază a Concursului „Descoperă o lume sănătoasă”, au obținut premiul I: Ciobanu Simona (VII) – îndrumător prof. Elena Jianu; Vilaia Alexandra (X A) – îndrumător prof. Ștefania Văduva, iar Mitroi Mădălina (III) – îndrumător inv. Gabriela Popescu, premiul I la Concursul interjudețean de matematică „Sfera”.

Nici „prichindeii” nu s-au lăsat mai prejos, îmbogățind salba de medalii și panoplia cu diplome.

Astfel, la Concursul Național de Creație și Desene dedicate Nașterii

Ei sunt mândria noastră!

Domnului, Cărciumaru Alex (cls. I), îndrumător inv. Gabriela Brătan, a obținut locul I la faza națională, la aceeași fază Mitroi Teodora și Bogdan Dan (II), inv. Gilda Bobolocu, locul al III-lea, respectiv mențiune, în timp ce Cula Delia și Mitroi Mădălina (III), inv. Gabriela Popescu – locul al II-lea, respectiv mențiune.

La **Educație civică**, Stănoi Delia și Tibreanu Bogdan (III), îndrumător Gabriela Popescu – locul al II-lea la faza locală.

În sfârșit, dar nu în cele din urmă, la Concursul „Micul Matematician”, au obținut locul I la faza locală: Vădeanu Ana-Maria (II) – îndrumător Gilda Bobolocu; Cioplea Emil, Mitroi Mădălina și Stănoi Delia (III) – îndrumător Gabriela Popescu și Voicu Robert (IV) – îndrumător Carmen Mihai.

În mod firesc n-am avea ce să mai comentăm, căci lista prezentată este elocventă, dar... totuși.

Ore de muncă, renunțări, „încordări” ale voinței, visuri și speranțe, bucuria „iluminării” primite când totul pare scufundat în întuneric, pacea înțelegerii depline... tristețea iluzorie a gândului că „toată lumea se distrează sâmbăta seara, iar eu stau cu nasul în carte!”... și câte altele ce-or mai fi fost.

Dar, după toate acestea... nimic nu mai rămâne decât fericirea de a fi CĂȘTIGĂTOR! Căci toți acești minunții copii sunt câștigători... și nu au câștigat doar premii, ci și cunoaștere, experiență, maturitate, stămă... și, mai ales, încă odată, au câștigat inimile și admirația noastră.

Pentru cititorii gazetei, spicuim din profesiunile câtorva „protagoniști”.

Sub genericul „Drumul Speranței”, Nilă Andreea ni se confesa: „*Momentele de dinaintea și de după olimpiadele de chimie au ocupat un loc deosebit în viața mea, deschizându-mi un orizont al cunoașterii și al împlinirii propriului „eu”. Pasiunea și dorința de cunoaștere a chimiei a început în clasa a VII-a, când am fost fascinată de bogăția și unicitatea «lumii tropicale» a substanțelor chimice. Conștient sau inconștient, am început să împrumut culegeri și să-mi pun întrebări. Dorința de participare s-a ivit încă din generală, dar a devenit imperioasă în liceu. Nu știam atunci ce înseamnă adevărata muncă, implicarea sau dăruirea, eram confuză și nu reușeam să răspund la întrebările care mă frământau. Cu toate acestea, m-am calificat în primii 10, obținând mențiune, dar parcă lipsea ceva. Am simțit nevoia de a-mi deschide noi orizonturi de cunoaștere și autocunoaștere, dorința de a pătrunde în tainele chimiei și astfel drumul a devenit mai drept și mai sigur. Acestea n-ar fi fost posibile fără cea mai importantă hrană a sufletului – iubirea – aceasta însemnând nu numai dragoste față de semenii, ci și direcția către tainele naturii, bucurându-ne de seninătatea cerului armonizat de zumzetul păsărilor, de fiecare rază de soare și de fiecare înflorire miraculoasă. Prin iubire, mi-am dezvoltat unicitatea, căci fiecare om este unic în Univers, înzestrat cu har și potență creatoare. Cunoșterea de sine a venit nu neapărat prin introspecție ci, mai ales, prin comunicarea cu semenii, prin exprimarea convingerilor în fața altora. Olimpiada națională m-a ajutat nu numai să ating un nivel înalt în tainele chimiei, ci și să intru în contact cu colegii și profesorii din toată țara. Rezultatele obținute nu reprezintă ceva în sine, adevărata lor valoare se află în interior, ele semnifică pasiune, speranță în realizarea „imposibilului” și dorința de cunoaștere lăuntrică.*”

Fortan Florentina preciza că: „*total a început de la întrebarea «Sunteți interesați de olimpiada de chimie?»». La început, n-am dat niciun răspuns, dar când d-na prof. Emilia Pistrițu a repetat întrebarea am răspuns afirmativ. Am*

decis să ne întâlnim în fiecare marți la ora 8.00, la d-na profesoară. Începutul mi s-a părut obositor, dar după câteva întâlniri, m-am obișnuit cu programul și mă fascina faptul că la pregătiri aprofundam cunoștințele de la școală. Îmi plăceau problemele și eram mândră când reușeam să le rezolv, dar eram disperată când venea vorba de reacțiile chimice, considerând că niciodată nu le voi reține, fiind multe și prea grele. Totuși am perseverat. După vacanța de iarnă petrecută la Predeal, cu ajutorul d-nei profesoare am reușit să recuperez materia. Flacăra speranței s-a reaprins și parcă nu mai aveam răbdare. A venit și ziua olimpiadei. Îmi veneau în minte formule, definiții, reacții chimice și parcă nu mai știam nimic. La prima vedere subiectele mi s-au părut extrem de grele, dar amintindu-mi de îndemnul doamnei «Ai încredere în tine, o să reușești, totul va fi bine!», emoțiile s-au împuținat. După terminarea olimpiadei eram totuși confuză și abia așteptam rezultatele. Pe la ora 19.00 m-a sunat d-na profesoară, m-a informat că am ocupat locul al VII-lea și s-ar putea să obțin o mențiune. M-am bucurat enorm, căci idealul nostru a fost într-un fel atins și am hotărât să merg și la alte olimpiade, pentru că niciodată... nu se știe. Când s-a confirmat că am obținut mențiune, parcă pluteam și parcă simțeam că toată lumea ar fi fost a mea.”

Mateescu Andreea: „*Când am stabilit împreună cu d-na prof. Emilia Pistrițu începerea pregătirilor pentru olimpiadă, nu mi-a dat seama ce mă aștepta, pentru că subiectele date anii anteriori mi se păreau imposibile. Recunosc că niciodată n-am făcut o pregătire atât de intensă, de eficientă și totuși atât de plăcută. Orele au fost solicitante, uneori chiar obositoare, dar îi sunt recunoscătoare d-nei profesoare pentru răbdarea impresionantă pe care a avut-o și datorită acestei virtuți mi-a creat un mod ordonat de lucru, introducându-mă în tainele chimiei. Și-a sacrificat timpul liber și m-a mobilizat la efort. Uneori am avut impresia că interesul doamnei și efortul depus erau superioare eforturilor mele, imputându-mi faptul că puteam obține un punctaj superior. Din aceste motive o apreciez superlativ, iar respectul și stima mea se îndreaptă cu recunoștință către dumneaei, fiindcă mi-am descoperit și o altă pasiune – chimia.”*

Sub genericul „Biologia – știința vieții, a evoluției și a supraviețuirii”, ocupanta locului al III-lea la faza națională a olimpiadei de biologie, Mirea Andreea mărturiseste: „*Acum, în an terminal de liceu, după o oarecare experiență în ceea ce privește studiul și, pe fondul maturizării, pot afirma că «Biologia este universul meu, un spațiu în afara căruia nu pot trăi, știința fără de care existența mea ar fi searbădă și insipidă.»* Privind retrospectiv, realizez că această știință a contribuit la formarea mea ca om și m-a „ajutat” să-mi depășesc limitele, mi-a stimulat spiritul de competiție și dorința de autodepășire. Toate acestea nu le datorez numai științei în sine, ci și, mai ales, persoanei care m-a introdus în acest univers, d-na prof. Ștefania Văduva, careia îi sunt profund recunoscătoare. Totul a început în clasa a X-a când am devenit elevă a Liceului „Mihai Viteazul” și am cunoscut-o pe d-na profesoară care mi-a înșuflat dragostea pentru biologie. Atunci nu aveam încredere în mine și consideram că n-am aptitudini pentru disciplina respectivă, dar d-na m-a remarcat și mi-a propus să particip la olimpiadă, făcând ca dragostea pentru biologie să devină pasiune. Rezultatul acestei pasiuni s-a materializat într-o diplomă pe care scria «Premiul al III-lea la olimpiada de biologie, faza județeană». În clasa a XI-a am alcătuit împreună cu d-na profesoară o „echipă” capabilă să demonstreze că provincia nu duce lipsă de oa-

meni competenți și că la liceul nostru „se face carte”. Urmarea a fost că în acel an am obținut mențiune la faza națională, o experiență unică pe care n-o pot descrie în cuvinte. Spre bucuria mea, olimpiada din acest an a fost o încununare a eforturilor „echipei” prin obținerea locului I la faza județeană și al III-lea la faza națională. Pe această cale mulțumesc d-nei profesoare, fără sprijinul căreia nimic n-ar fi fost posibil și mărturisesc că Liceul „Mihai Viteazul” a fost „suportul” acestei reușite, locul în care a început Totul, iar pentru mine va rămâne o amintire plăcută. Închei această confesiune cu motto-ul olimpiadei de anul trecut: «**Viața este un fenomen miraculos, iar BIOLOGIA cea mai fascinantă dintre științe**».”

Vilaia Alexandra: „*Pentru mine olimpiada de biologie a fost una dintre cele mai importante competiții la care am participat până în prezent, mai ales că biologia este o materie frumoasă, nu foarte grea, dacă înveți și ascuți sfaturile doamnei profesoare. Nu pot spune că anul trecut, când am participat prima dată la olimpiada de biologie eram foarte atrasă de acest obiect, deoarece în generală am participat la concursuri și olimpiade de matematică. Mi-am dat seama că pot obține un premiu și la altă materie în afară de matematică. Nu știu dacă spiritul de competiție sau dorința de a fi printre cei mai buni m-au determinat să-mi placă biologia, dar, cu siguranță, rolul decisiv l-a avut d-na prof. Ștefania Văduva, care este extraordinară prin răbdarea și tactul cu care te îndrumă. Nu credeam că am chemare pentru biologie, dar încrederea doamnei în faptul că pot obține un premiu m-a mobilizat. Pe această cale îi mulțumesc și o asigur că am căpătat încredere în mine și mă pasionează biologia. Sunt bucuroasă că și rezultatele mele au demonstrat că la Băilești se face carte și că, interpretabil sau nu, buturuga mică răstoarnă carul mare.”*

Iancu Dorina consideră că: „*Participările la olimpiade mi-au adus, înainte de toate, multă experiență. Din prima clasă de liceu, a fost o ambiție personală și dorință de a mă testa și am început cu participarea la olimpiada de Logică, la care am obținut o notă care m-a motivat. Unii zic că la concursuri nu contează neapărat rezultatul, ci participarea în sine. În opinia mea, afirmația este doar parțial adevărată, deoarece acestea ne formează pentru marile examene ale vieții, dar, pe de altă parte, un rezultat bun la olimpiade ne motivează și ne dă încredere, ne oferă răspunderea și ne ajută să ne cunoaștem valoarea. Am participat la mai multe discipline, dorind să-mi verific capacitatea de adaptabilitate la situații dificile. Uneori stresul a fost îngrozitor și am fost la un pas de a renunța, însă am trecut cu bine peste această stare. Sper ca experiențele trăite să mă ajute la marele examen al maturității – bacalaureatul. Totul este să nu renunți, perseverența fiind cheia succesului.”*

Au mai dat glas sentimentelor Miluț Livia și Popescu Roxana.

Am remarcat sinceritatea și maturitatea acestor confesiuni prin care laureații și-au exprimat recunoștința față de profesorii, care, slujindu-și cu pasiune și onestitate nobila profesie, i-au îndrumat cu competență și i-au ajutat să depășească inerentele dificultăți care apar în tentative laudabile de obținere a performanței școlare.

Prof. Mirela MATARA

Ilie Gheorghe s-a născut în comuna Giubega, din apropierea Băileștilui, și a devenit un actor de talie internațională. Pe când era elev la Școala de Învățători, în 1956, a fost „vrăjtit” de spectacolele în care juca Amza Pellea, alături de Olga Tudorache, Victor Rebeniuc, Silvia Popovici, Sanda Toma.

Ilie Gheorghe, actorul care n-a dat Doljul pe toată Europa

Ilie Gheorghe este un actor pe care marile teatre din țară și din străinătate l-au răvnit dintotdeauna, dar pe care maestrul le-a refuzat pentru a rămâne în inima Olteniei.

– *Maestre Ilie Gheorghe, de ce ai ales calea actoriei?*

– De 45 de ani slujesc... Mai exact, am terminat ca profesionist în 1967. De atunci sunt 42 de ani. Am mai lucrat însă ca amator, înainte fiind și învățător, la un teatru popular din Turnu Severin. Nu poți 45 de ani să îți rupi din viață fără să iubești acel domeniu pentru care te-ai jertfit. Pentru mine, teatrul a fost nu ca o cruce pe care m-am jertfit, penitență, a fost un tărâm în care energiile mele

au fost puse la încercare, și-au dat dreapta măsură, m-au pus în situația să cred că sunt în stare, uneori, chiar să înving gravitația, dacă mi-aș fi propus. Asta numai datorită jertfei de sentimente pe care am făcut-o în tot acest timp. Sunt bornele, sunt semnele, cum spunea Sorescu, pe urma cărora mă voi întoarce poate cândva, dintr-o altă lume. Când am terminat școala de învățători, pe tabloul meu scria că funcția de învățător e așa înaltă ca nicio alta sub soare. Credeam că n-am s-o trădez niciodată. M-am conșolat zicându-mi că n-am trădat-o. Îmi imaginez că sala de clasă cu 15-20 de elevi pe care îi aveam ca învățător a devenit o sală de clasă

mai mare: cu 500, cu 700, poate cu 17 000 de persoane. Când am jucat în Anglia opt luni de zile am avut un spectacol sub Acropole, într-un teatru care avea atâtea locuri.

– *Ați iubit mai mult meseria de învățător, la vremea aceea, sau acum pe cea de actor?*

– Am iubit-o (pe cea de învățător – n-r), atât de mult, încât la acei 14 ani – atunci se făceau doar 7 clase, înainte de a pleca la liceu – niciun alt nume de școală, de devenire ulterioară nu m-a stăpânit în măsura în care această funcție de învățător m-a atras. N-am avut părinții învățători, dar erau atât de instruiți, nativ și nu numai... Tata începuse chiar să

începe matematici superioare, citise cărți de medicină, mama era o recitatoare de poezie desăvârșită. Prin genă cred că îmi transmiseseră vocația aceasta de a spune altora, la rândul mi, pe înțelesul lor, lucruri care le îmbogățeau mintea și sufletul. Și nu puteam face asta decât prin munca de dascăl. Le transmisesem, le insuflasem o bucurie de a mă auzi, de a mă asculta, de-a sta lângă mine, inimaginabil pentru un elev, chiar pentru un dascăl.

– *Vă plac atât de mult copiii?*

– Cum să nu? Mă jertfesc pentru ei! Sărac dar împlinit.

– *Care este cea mai frumoasă amintire a dumneavoastră din copilărie?*

În ciuda sărăciei în care m-am născut, într-o familie de țărani, am avut copilărie minunată! Alergam de când ieșea primul fir de iarbă... Erau niște copaci la 4-5 kilometri, în inima câmpiei noastre, a satului nostru, ne duceam fugind până la ei, ne agățam de crengile lor, erau cuiburi de ciori la care țineam enorm. ▶

Deci, pogorându-se mintea spre inimă în vremea rugăciunii, întâlnește aceste două vămi: întâi vama imaginației și pe urmă vama rațiunii, la poarta inimii. Un om înțelept într-o clipă de vreme le trece.

Legea cea mai scurtă a rugăciunii este să nu-și închipui nimic când te rogi. Că imaginațiile sunt de trei feluri: rele, bune și sfinte. Să nu primești nici un fel de imaginație. Că dacă te oprești la imaginație, nu poți intra cu mintea în inimă în vremea rugăciunii. Iar aici la vama rațiunii, care-i la poarta inimii, întâmpină alte duhuri rele. Să vă dau aici o pildă ca să înțelegeți.

La vama rațiunii o întâmpină pe mintea noastră teologii întinericului și filosofii iadului și-i dau minții rațiuni duhovnicești. Mintea noastră, după mărturia Sfântului Vasile, are însușirea să izvorască veșnic gânduri, bune sau rele. Și nu-i de vină ce izvorăște. Că ce tumăm într-însa, moara macină. Noi suntem cei ce hotărâm dacă dăm drumul la gânduri.

Stai uneori la rugăciune, în genunchi sau în picioare sau stai pe-un scaun sau pe-o laisă, că te poți ruga și culcat când ești bolnav sau bătrân, cum zice Sfântul Grigore Sinaitul „Cel bătrân și bolnav, poate sta culcat cu capul pe-o pernă, dacă nu poate sta în picioare, numai să se roage”. Dumnezeu nu cere omului poziția trupului, ci a minții și a inimii. În clipa rugăciunii, numai ce vezi că apar nu cuvinte rele, ci din Scriptură, cum a ispitit pe Mântuitorul în muntele Carantaniei. Nu l-a ispitit din Scriptură? Aruncă-Te jos, că scris este: Îngerilor Săi va porunci pentru Tine și Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să lovești de piatra piciorul Tău.

Ai văzut că rolul lor este să te ispitească din Scriptură? Așa face și cu mintea noastră, când vrea să se coboare în inimă la rugăciune. Și la vama rațiunii, care-i la poarta inimii, de exemplu îți vin în minte aceste cuvinte: Ridicat-ai de la mare caii Tăi, tulburând ape multe. Sau: Lipsit-au de la mâncare oile, când nu vor fi boii lângă iesle.

Ce este asta, că-i din Scriptură, nu? Cine sunt boii? Care sunt oile? Ce înțeles au astea? Și îndată te duce cu mintea la tâlcuirea Sfântului Maxim: Boii raționali – că-s mai mari boii decât oile – sunt Apostolii, episcopii și preoții, Biserica povățuitoare, ierarhia. Ce sunt oile? Biserica ascultătoare, poporul de jos. De câte ori nu a numit Hristos poporul de jos oi? Oii cuvântătoare!

Ce este ieslea din care se hrănesc și boii și oile? Biserica lui Hristos. Că și Biserica povățuitoare și cea ascultătoare se hrănesc cu Precuratele Taine, cu învățăturile Sfinților Părinți, a Sfințelor Scripturi celor vechi și noi și cu toate dogmele, cu toate tâlcuirile Evangheliei. De unde toate astea? Din această iesle care este Biserica.

Dar ce zice Duhul Sfânt aici? Lipsit-au de la mâncare oile, când nu vor fi

boii lângă iesle. Adică o să lipsească poporul lui Hristos din Biserică, când n-or să fie păstorii lângă Biserică. Că boii, în chip rațional, sunt păstorii Bisericii. Și iată ce rațiuni adevărate și înalte, ne vin în vremea rugăciunii! Dar vrăjmașul nu se supără de asta, când vede că tu raționezi. El se bucură. Bine că teologhisești, când te rogi!

Fraților, n-au ce căuta astea în vremea rugăciunii! Sfântul Ioan Gura de Aur spune: „Tu, când te rogi, nu teologhisi, că ești batjocorit de demoni!” Când te rogi trebuie să ai mintea înfrântă și smerită, durerea inimii pentru păcate și smerenie. Taina asta este a lui Dumnezeu, Izvorul minților raționale din cer și de pe pământ.

Deci, nu este voie, în vremea rugăciunii, nici să teologhisești. Pentru că a sta de vorbă cu niște rațiuni duhovnicești în vremea rugăciunii, chiar de-ar fi din Sfânta Scriptură, nu ne rugăm, ci teologhisim. Adică înseamnă să cugetăm ceva la cuvintele Scripturii. Fiindcă această vama a rațiunii este la poarta inimii, n-ai voie să vorbești în vremea rugăciunii nici un cuvânt din Scriptură. Ci, te coboară în inimă cu rugăciunea de-un singur gând. Adică gândind numai la numele Domnului nostru Iisus Hristos.

Deci cu această rațiune ne coborâm în inimă, zicând așa: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (sau păcătoasa)”. Cu altă rațiune n-ai ce căuta. După cum v-am spus mai sus, la vama imaginației, că nici o imaginație cât de sfântă ar fi, nu este în inimă ci afară de inimă și trage mintea noastră din inimă afară. Așa și rațiunile acestea.

Că diavolul, numit teologul întinericului și filosoful iadului, are scop să-i dea minții noastre de teologhisit. Și el îți aduce la rugăciune toată Scriptura, dacă vrei – că el este teolog vechi – și o știe pe de rost. Numai să nu te rogi! El știe că rugăciunea îl arde.

De aceea îți aduce texte și de la Apostol și din Evanghelie, din predicile pe care le-ai auzit în biserică, din canzanie. Tu stai la rugăciune iar diavolul îți aduce lucruri mari și rațiuni duhovnicești foarte înalte. Atunci, tu capeți o trufie duhovnicească: „De aceea îmi vin mie acum cuvintele astea așa de înalte, că eu mă rog lui Dumnezeu!” Și el râde cu gura până la urechi! Tu nu te rogi atunci, teologhisești. Mântuitorul îți spune să te rogi: Voi nu vorbiți multe ca fățamicii, căroră li se pare că întru multe vorbe îi aude Dumnezeu!

Hristos cere de la noi rugăciunea „monologhică”, adică de-un singur cuvânt, de-un singur gând. Ai văzut canaaneanca? Mergea după Hristos și striga cu câteva cuvinte: Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă! Și Fiul lui David, miluiește-mă! Dar striga din inimă. Ea nu s-a rugat mult, s-a rugat cu un singur cuvânt, dar îl zicea din inimă, până a biruit bunătatea lui Dum-

nezeu să zică: O! femeie, mare este credința ta!

Așa și noi, în vremea rugăciunii, mai ales a rugăciunii inimii, când vrem să pogorâm mintea în inimă, așa să ne rugăm, cu un singur gând. Că dacă părăsești teologia asta în vremea rugăciunii, cu ajutorul lui Dumnezeu, îndată mintea intră în inimă.

Cămara minții este inima. Când auzi în Evanghelie Tu, când te rogi, intră în cămara ta, să știi că-i vorba de intrarea

Despre rugăciune (II)

minții în inimă. Pentru că acolo este Hristos de la Botez; acolo stă mireasa cu mirele și se unește, adică sufletul nostru se unește cu Hristos în inimă.

Deci, îndată ce mintea a intrat în inimă, ai un semn firesc. Începe ca un cui de foc și se încălzește inima de la centru. Apoi se încălzește toată, pe urmă pieptul, coloana vertebrală, tot corpul și încep a curge sudori cu mare putere, iar ochii încep a vărsa lacrimi calde de pocăință cu mare foc. Asta-i rugăciune de foc.

Ce s-a întâmplat acolo? S-a întâlnit Mirele cu mireasa. Hristos cu sufletul nostru. Această unire duhovnicească îl face pe om un duh cu Dumnezeu. Este ceea ce spune Apostolul: Cea ce se lipește de desfrănată, un trup este cu ea... Și cel ce se lipește de Domnul, un duh este cu El. Această unire și lipire de Dumnezeu în inimă, prin Iisus Hristos, aduce mare dulceață duhovnicească și mare căldură.

Dar nu-i temelia lucrării, nici dulceață, nici căldura cea din inimă. Temelia lucrării este zdrobirea inimii, căința, durerea inimii pentru păcate și lacrimile de pocăință care se varsă atunci. În starea aceasta sufletul nostru are atâtea fericire, atâtea ușurare, atâtea

căldură și dulceață duhovnicească, încât, după ce se trezește din starea aceasta de unire cu Iisus Hristos în inimă, el nu poate spune trei cuvinte.

Ce minute fericite, ce dulceață, ce bucurie a avut în inima sa! Și dacă în starea aceasta ar sta un lucrător al rugăciunii un ceas sau două – cu mintea pogorâtă în inimă, adică să se unească mintea cu inima – când s-ar trezi, o săptămână sau două în inima lui nu mai poate intra nici un gând din lumea aceasta! Cerul inimii lui atât se curăță, încât rămâne văzduhul inimii plin de lucrarea Duhului Sfânt. O inimă fericită care s-a adăpat cu lacrimi de pocăință și cu mare dragoste din unirea cu Iisus Hristos. Dragoste duhovnicească care nu se poate descrie cu limba!

Deci, aceasta-i rugăciunea inimii, de care v-am spus mai sus, la care de abia se învednește unul la zece mii! Așa-i de înaltă. Iar de rugăciunea cea duhovnicească, de care v-am amintit în primul cuvânt, de abia unul din neam în neam.

Dar o să mă întrebați: „Dar noi, părinte, ce facem, majoritatea lumii, care nu știm această tehnică și această filosofie de rugăciune înaltă? Noi ne pierdem?” Nu! Dar fiindcă a venit cuvântul despre rugăciune, v-am arătat care este rugăciunea cea adevărată. Nu înseamnă că, dacă eu nu mă rog, nici să nu spun la altul. Nici eu nu m-am rugat așa, de când sunt! Dar nu înseamnă să nu știm. Că neștiința este orbirea sufletului.

Dar știi ce face dracul mândriei și al nesimțirii? Dacă noi avem o lacrimă la rugăciune, știi ce zice? „Amu te-ai rugat strânic!” Ehei! Și cât îi de acolo până la rugăciunea cea curată! Cât îi de departe cerul de pământ! V-am spus, că rugăciunea în creșterea ei n-are limită. Pentru că se unește cu Dumnezeu. N-are margine.

Aceea înseamnă rugăciune, cum zicea unul din Pateric: „Am poruncit minții mele să se ridice trei zile în ceruri! Să nu se pogoare de acolo trei zile”. Aceia-i rugăciune! Sau cum s-a rugat un bătrân din pustia scetică. Acesta, venind un frate la dânsul, l-a întreat:

– Fiule, ce este pe la Alexandria? Ce face lumea?

– Părinte, îi mare secetă; a răspuns fratele.

– Da' de ce nu vă rugați? a zis bătrânul.

– Ba ne rugăm, părinte! Au scos și sfințele moaște și icoanele, au venit preoți, au făcut Sfântul Maslu cu arhieriei pe câmp, cu procesiune mare. Se roagă și tot nu plouă!

Dar bătrânul a zis:

– Arătat este că nu vă rugați! Bătrânul știa adevărată rugăciune.

– Ba ne rugăm, părinte! Stăruia fratele.

– Fiule, dacă-i așa, hai să ne rugăm oleacă! – ca să-i arate care-i adevărată rugăciune. A ridicat bătrânul mâinile în sus și s-au făcut degetele lui ca zece

făclii de foc și fața lui ca soarele. Și nu le-a lăsat în jos timp de un ceas. Și în timpul asta, cum era senin și secetă, au venit nori, s-au îngroșat norii, au început tunete și fulgere și a plouat așa de tare, în jurul lor și-n tot Egiptul, încât a strigat fratele: – Părinte, părinte, coboară mâinile în jos că mă înecă apa! Și atunci părintele, când a coborât mâinile, i s-a făcut fața lui iarăși ca mai înainte.

Ai auzit care-i adevărată rugăciune? Așa, să ne rugăm și noi! S-au rugat mii și mii; și preoți și arhierii și popor și n-o plouat. Și s-a rugat unul, dar s-a rugat cum trebuie. Într-un ceas a coborât și ploaia și norii și toate. Cu această rugăciune, Ilie a descuiat cerul, care era încuiat de trei ani și șase luni. Asta-i rugăciune în extaz sau în uimire.

Și așa, când ne rugăm, să știm că suntem departe de rugăciune, atâtea vreme cât mintea noastră este la cele de jos și-i necurată. Dar nu trebuie să deznădăjduim, pentru că Dumnezeu știe neputința noastră. Și de multe ori unul se roagă, săracul, amărât de vreun necaz și nu are nici când zice în ceasul acela rugăciune din Ceaslov sau din Psaltire. Zice și el ceva: „Doamne, miluiește-mă! Doamne, iartă-mă!” Dar zice din toată inima.

Când mintea lui pătrunde în inimă, nici nu se mai poate ruga cu rugăciune lungă. Numai atâtea zice: „Miluiește-mă, Doamne!”, sau „Mila mea!”, sau „Îndurarea mea!”, sau „Dumnezeul meu!” Deci, când s-a coborât mintea în inimă sau a intrat în cămara inimii, atâtea zice: „Iisuse al meu! Iisuse al meu!”. Pentru că inima atunci se închide și se deschide repede. Inima înghite pe Iisus și Iisus, inima!

Atunci nu mai este timp de vorbă, că el stă în fața Mântuitorului și se teme să zică cuvinte lungi, pentru că pierde atenția. Că atenția este puterea rugăciunii din fața Mântuitorului. Și atunci zice numai câte un cuvânt: „Iisuse al meu!”. Dar în acel „Iisuse al meu!”, atâtea lacrimi se varsă și atâtea dragoste dumnezeiască, încât omul se face tot ca focul în vremea rugăciunii.

De aceea, când ne rugăm să zicem cum putem. Sfântul Macarie știa că nu știm să ne rugăm, dar ne dă un sfat: „Omule, eu știu că tu nu știi să te rogi! – el știa ce înseamnă rugăciunea, că era mare stălp al Ortodoxiei – dar îți dau un sfat: Roagă-te cum poți tu! Dar roagă-te adeseori!” Că din deasa rugăciune, omul începe a se învăța rugăciunea adevărată.

Iar Sfântul Ioan Scărarul zice: „Dar ce? Vom părăsi rugăciunea cea de cantitate?” că rugăciunea de cantitate este cea pe care o facem multă, dar fără să fim cu mintea în inimă și fără să fim cu privirea minții la Dumnezeu. „N-o părăsim!” Că rugăciunea dintâi este pricina celei de a doua. Cantitatea naște calitatea.

(Va urma)

Preot Cătălin NEACȘU

Încercam care mai de care să ne urcăm în vârful copacilor. Am alergat, știam strugurii cei mai buni care se coc în vilele oamenilor. N-am făcut hoții, dar aveam o voluptate de a mă juca și de a smulge jocului bucuria superbă. Pe de o parte, copilăria mea nu a fost ușoară în sensul că știam lipsurile casei, ce înseamnă grija mamei să ne pună mâncare la prânz sau seara. Dar grija asta mi-a fost mult mama o trăia. Noi nu o simțeam. Eu m-am jucat și am iubit natura. Sunt copii la oraș care nu mai știu ce înseamnă un animal de țară, o câprioară, un ied. La mine a fost altfel. La 20 de ani m-am și căsătorit pentru că, dacă nu faci lucrurile la timpul lor, pe urmă încep să se sterpezească. Până și această căsnicie, dacă începi s-o faci mai târziu, o faci prin calcule: ce-mi oferă, ce-i ofer, ce profit am, ce pierderi am, se duc cele mai pure sentimente. Ea trebuie făcută atunci când inimile ei și ale lui, ale celor doi copii, explodează. Nu vād nimic altceva decât el pe ea și ea pe el...

— *Observ la dumneavoastră o calmitate remarcabilă. Așa sunteți și în viața de familie?*
— Da, și mă ajută enorm lucrurile astea! Nu m-am trădat pe mine, nu mi-am trădat propriile gânduri. De-asta am și trăit cu soția aproape 50 de ani, până acum un an de zile, când Dumnezeu, a luat-o la el. Și ea a fost tot învățătoare. Noi ne-am luat din școală. După trei ani de zile am făcut școala de teatru. Am construit patru case, patru vile, una mai mare decât alta, împreună cu meseriașii luați de la mine din sat. Toată lumea mă socotea nebun atunci, acum 30-35 de ani. N-am putut să stau la bloc, îmi plăcea să alerg pe pământ, nu puteam să fiicea mele, am făcut o casă la fel de mare fiului meu, i-am așezat lângă mine aici, pe ei, unul lângă altul, nepoții mei se joacă lângă mine. Am avut această superbă, dumnezeiască inspirație să știu a strânge, fără a forța nota, oferindu-le spații ca mai

apoi ei să fie gospodari, intelectuali, părinți... Ce poate fi mai frumos decât lucrul acesta?
O singură „prăbușire“ de-a lungul vieții.
— *Decepții ați avut?*
— N-am avut nicio decepție, nicio-dată. Singura prăbușire a mea, un semn devastator, a fost acum doi ani când, printr-un stupid accident, o femeie în putere, de-o frumusețe rară, a căzut de pe un scaun pe o chiuvetă și și-a secționat la brațul drept, toate vasele de sânge. Și s-a spart chiuvetă. Atunci nu era nimeni cu ea acasă. Vorbisem cu ea cu un sfert de oră înainte de a se accidenta. Mă sunase că se întâmplase ceva la o țevă, la chiuvetă. S-a apucat să o rezolve ea. În afară de această prăbușire, nimic nu m-a clătinat. Am fost primul actor român căruia i s-a cerut să joace într-un teatru englez timp de o stagione întreagă, de opt luni de zile. Am avut cele mai mari oferte posibile, să devin directorul unui post de radio în Australia, mi s-a propus să rămân în Anglia, la

Glasgow, la Nottingham. Cum să rămân? Acum un an, doi, Ion Caraimitru mă invita să joc două roluri mari, mă și pusese pe distribuție, am refuzat. Nici la Sibiu nu m-am dus. Am luat peste 40 de premii naționale și internaționale, două premii mari, diplome de excelență, ordine date de președinții ai României, titluri de onoare, am 4-5 recitaluri personale. Niciun alt actor de-aici și poate din țară nu a dat 5 recitaluri în 5 zile. Am știut să-mi folosesc timpul cu atâta bucurie și drămuială, încât nimic să nu îmi scape nefrustrat. Pentru mine a fost un miracol să joc 85 de spectacole în Anglia și vreo 60 în turneu, în toată lumea. Numai în Japonia am jucat peste 20 de spectacole. La Berlin, la Amsterdam, la Atena, Polonia alte zeci de spectacole. M-a ajutat treaba asta, m-a scos din sărăcie! Atunci mi-am cumpărat tenurile pe care mi-am făcut case. Am dat audiții la Londra, patru zile am stat pentru asta, ca să iau rolul lui Caliban, în „Furtuna“. Am văzut 170 de actori care să dea

examen pentru 17 roluri. Eu m-am numărat printre cei 17. Ce timpuri ne așteaptă de-acum în teatru... Nimic nu va fi pur! Câtă vreme contractele pe o perioadă nedeterminată sunt tăiate definitiv, când va începe această angajare „cu bucata“, va fi greu... Termina „bucata“ și pe urmă altul nu te mai angajează aici, trebuie să te duci la Pitești, Brașov, Sibiu, trebuie să-ți lași casa, masa, familia.
— *Ați regretat vreodată că nu ați plecat la București?*
Nu! Cum să regret? Niciodată! Nicio altă parte nu m-a tentat în-deajuns încât să plec din Craiova. Am fost și profesor universitar 8 ani de zile. Am avut vocația asta didactică, am știut să explic lucrurile cele mai complicate, în cea mai simplă formulă posibilă, și sunt bucuros că ai mei copii mă moștenesc. Chiar dacă unul e magistrat și altul conferențiar universitar, copiii mei nu regretă că nu au făcut meseria asta.

Gabriela POPESCU

Zboară timpul peste noi ca vântul peste oceane, Generații, rând pe rând, avem parte de-un mormânt, Viața și moartea rămân veșnic taine diafane Și prețurile de discuții ce se-acopăr cu pământ...

Mereu toți acei pătrunși de lumina învățării Și umblați cu har prin științe, prin arte și prin cultură Repetă să nu se piardă pe sub umbrele uitării Că viața este numai o sărmană aventură...

Din contră, pentru creștini este numai un popas, Căci, prin moarte, orice om se mută în veșnicie, Unde nu mai sunt nevoi, nici invidie, nici ceas, Însă-acolo, oare, omul scapă de b i r o c r a ț i e?!

Scapă, după ani de zile și încă destul de greu — Tânăr, băran, prost, deștept, sărac-lipit sau bogat — De „Birocrație“ i scapă numai Bunul Dumnezeu, Când s-a convins pe deplin că a fost deplin uitat...

Până să se nască omul e „lăsat în evidență“ Și încă din burta mamei sare în „Birocrație“ Prin controale prenatale care nu admit absență, Din partea sărmanei mame „în stare de leluzie“...

După naștere, rapid, intră în „certIFICATE“, De naștere, de botez și-n acte de „alocații“, Pentru grădiniță-i cer document de sănătate Și-altele destule pentru fel și fel de „situații“...

Iar, la școală, mai târziu, - potop de „Birocrație“: Cataloge, note, condiții, foi matricole, testări, Examene, portofolii, proiecte-n... hemoragie, La fel procese-verbale, sancțiuni, evaluări...

Peste toate — „Corn și lapte“, rechizite și manuale Concursuri, olimpiade, premieri, „bani de liceu“, Burse de merit, de studii, dar și burse medicale Îndoapă birocrăția și o îngrășă mereu...

Ca și actele de studii — diplome, certificate, Cu sau fără „timbru sec“, registre matricole, Copii sau originale, duplicate, atestate, De neconcepțit în urmă doar cu două secole...

Carte când să se mai facă?! performanțe — pe hârtie, Cu note umflăte-bombă și criză de repetenți!!! Școala a ajuns acum model de birocrăție Și crește comunității viitorii delinvenți...

Pentru orișicine azi problema căsătoriei — Băiatul care se-nsoară, fata care se mărită - Nu se poate pune fără prezența... „Birocrației“, Pe care uneori numai concubinii o evită...

Pe cei doi miri îi unește, în scris, un „certificat“ Care scufindește-n date respectivul mariaj; Dacă-ajung să divorțeze acesta e anulat Printr-un alt „certificat“ și un altul de... „partaj“...

Așadar... „certIFICATE“: la Primărie, la școală, La Poliție, la „Pensii“, notari, Judecătoria, La Șomaj“, de sănătate, certificate de boală, De cununie, deces...; cine câte sunt mai știe?!...

Nu ne-a trebuit prea mult să-ngropăm Tradiția — Numai patruzeci de ani cumpliri de istorie, În care conducătorii și-au impus ambiția Și au reușit să scoată multe din memorie...

Promovând „Birocrația“ ca politică de stat, Cu trupe de colectori, activiști și-agenți fiscali, Cu arestări și bătăi, Nația s-a resemnă... Ce ar fi putut să facă în niște ani infemali?!...

Statul burghez se bazase pe puțini funcționari, Câțiva numai, de exemplu-n fiecare primărie, Cu un program respectat pentru petiționari, Căci atunci nu se știa nimic de... „Birocrație“...

Socialismu-a stărnit avalanșe de hârtii - Adevărinite, dovezi, chitanțe și referate, Sesizări și rezoluții, bonuri și tumătorii, Contractări și referințe, declarații asumate...

Lumea încet a uitat cât era de important, Ce-nsemna „Certificatul de Stare Materială“, Pentru destui el a fost factorul determinant Ca să fie dați afară din serviciu sau din școală...

Și cât cântăreau la „Cadre“ pe-atunci „Referințele“, În „Dosarul personal“, încă de la angajare, Compromițând cariere în toate privințele Sau stopând pe altele de la orice avansare...

Destui, prostiți de hârti, ziceau „Actele vorbește!“ Și cu raportări umflăte și-atrăgeau respect și stimă, Putând astfel să chiuilească și, bārfind tovarășește, Își justificau salariul și nu lîpseau de la „Primă“...

Prin fabrici se vânturau o sumă de „normatori“ Care se loveau în coate des cu „Magazioneri“ Și cu niște „primitori“ ziși și „distributori“ Și cu-alt fel de birocrăți numiți „recepționeri“...

„Socotitori“ și contabili călăreau pe „Colective“, Operând în „bordereuri“ ținute zilnic la fix, Furau pe țărani la „puncte“ după „acte normative“ Și creșteau în burți ca porcii — „birocrăți“ cu ceas și pix...

Aceștia — să se distingă - de amărății cu sape, „Făceau teren“ cu mașina și foarte rar cu șareta, Că-aveau cu ei „documente“ bine protejate-n mape; Nu puteau merge pe jos sau măcar cu bicicleta!!!

Modelele-n epocă, cu mania evidenței, Ferme întruhipări de totalitarism stupid, Obsedați la nebulie de stafia vigilenței, Erau, fără îndoială, „Birocrații“ de Partid...

Toate documentele aveau caracter „secret“ Și se păstrau mai mulți ani în fișete sigilate; Păzite de-un activist aproape analfabet, Puteau fi scoase oricând și... reactualizate...

În ce sens? Păi orișicum; în lupta pentru putere, Ele puteau deveni acuzatoare dovezi, Trepte veritabile în urcare sau cădere, Dar puteau fi transformate chiar și în contradovezi...

„Luări de cuvânt“, „opinii“, „atitudini“, sau „poziții“, „Abțineri“ de la „decizii“, „tendințe“ sau „Oscilări“, Toate consemnate strict favorizau supoziții Și serveau ca bază pentru gama de... „interpretări“...

Cu astfel de documente unii erau „promovați“, Ajungeau în funcții mari, așînd întransigență; Alții — la „munca de jos“ se trezeau retrogradați, Pentru slăbiciuni lumești și „lipsă de competență“...

Și lupta continua... și tot cu „Birocrație“, Tot cu hârtii avansați se luptau să se mențină; Că mai erau și surprise, n-aveau de unde să știe, Încât tot cu „documente“, „foștii“-n funcții să revină...

S-au înfruntat ani în șir, cam vreo patru generații, Tot invocând „documente“, condamnând „oportunistul“, Prin Plenare și Congrese, acuzând de „Deviații“ Și-nfierând „indisciplină“, mita și „carierismul“...

Partidu-și clama mereu „Rolul lui Conducător“, Pentru care-și angaja exemplar „Birocrația“, Ea masca însă penibil că era un impostor Care-și agita-n zadar demagogic teoria...

Unde sunt arhivele, unde evidențele? Nu prea sunt!... Din ce-a rămas, După ce-au fost „periate“ mai toate „Dosarele“ Sunt „linse“ cum a zis unu, de cei de la CNSAS

Restul — ce-a fost important, fie-au fost puse pe foc, Fiindcă-ar fi lovit în mulți din lumea politică, Fie au salvat pe alții, ca obiecte de troc, Sau au fost topite pentru... hârtie igienică...

Când s-a dus Socialismul ne-a lăsat niște seminte Ce dau roade foarte bune acum în Democrație, Dar de mai multe culori și în destule privințe S-ar părea că-avem acum alt fel de „Birocrație“...

Una mai elaborată, cu „portije de scăpare“, Deschise prin folosirea sintagmei „De regulă...“, Adică și cu excepții, ca mod de interpretare, Sau se pune, sau lipsește o banală virgulă...

Schimbări s-au făcut mai multe, pe la Terminologie Și în timp „Birocrația“ s-a occidentalizat; Esența e cam aceeași, dar cu altă... pălărie, Cu haine de Second Hand și tenul cosmetizat...

BALADA BIROCRAȚIEI

Funcționarilor Primăriei Băilești

Orice „loc“ este fardat acum în „locații“, Despre „hobby“ sau de „PETURI“ vorbește orice neghiob, Pe-afară se face „Lobby“ și nu „Agitație“, Iar șomerii-și caută, de când cu criza, un „Job“...

Când schimbi „Buletinul“ cu „Cartea de identitate“ Ți se cer actele de „Nomenclatură Stradală“, Naștere, Căsătorie și alte „Certificate“... De ce nu cer, oare, și de „Sănătate mintală“?!...

Că, nici, dacă moare omul, n-are-n cimitir „acces“ Și nu îl îngoașă popa, după cum e creștinește, Dacă nu-i „eliberează“ „Certificat de Deces“, După care bietul mort în pământ se liniștește...

Dar numai după un timp, după care „se dezbate“ Succesiunea și dacă nu se lasă cu... procese, Cu-alte acte și cu martori și-nfățișări amânate, Cu instanțe, avocați, cu notari... și interese...

De când am devenit liberi și-a învins Democrația, Vechile mentalități doar în parte s-au schimbat, Dar a luat avânt teribil și-a-nflorit „Birocrația“ Și în afaceri private și-n instituții de stat...

Se cer pretutindeni acte — copii sau originale; Pentru orice bagatelă se-nlocmește un „Dosar“, Se așteaptă la ghișee soluționări banale, Cu enervări pe la cozi repetate în zadar...

Se pretind dovezi de la instituții desființate Și se băjbăie degeaba vreme multă prin arhive Șpe a se afla-n final că-au fost și-ălea transferate... Bieții oameni!... ce să facă?! Sunt fără alternative...

Nu-și pot vedea vechimea și-n sfârșit se resemnează, Sau tot caută și sunt uitați... în suspensie, Iar alții se zbat cum pot, fac ce fac și-și „aranjează“ Acte cumpărate scump și sunt scoși la pensie...

Câți moștenitori nu sunt azi cu acte măsluite?! S-au făcut stăpâni legitimi pe-averi nerevedicate, S-au înșeală moși și babe cu mințile rătăcite, Ființe singure pe lume căzute-n senilitate...

Dintre politicieni destui au înșelat Statul, Tot falimentând la bănci și-ntreprinderi lichidând Și-au știut și președinții și-Camera și Senatul... Au fost condamnați, cumva și închiși? păi, unde?! Când?!...

Dacă ajung la Instanțe, se găesc multe „Portije“ Și-amână procesele ani în șir, la infinit, Căci intervin avocații cu fel și fel de „chichite“, Până acțiunile sunt „clasate“ - în sfârșit...

Intermezzo cu „dilemele“ unuia... Bulache Cine e Bulache? uite... unu' din Băilești, Cam leneș, cam drojdior, dar glumeț — nevoie mare — Chiar pe seama tuturor păcatelor omenești, Uneori palavragiu, dar, altfel, om de onoare...

După ce a încercat să intre-n politică, Să-ajungă consilier, dar n-a apucat pe „liste“, Bulache s-a hotărât să dea la „Birocrație“ Dar dileme-n sinea lui continuau să persiste...

De pildă, când ți se cere să scrii un „Proces-verbal“, Trebuie să te întrebi, până să te fi decis: Oare, termenul acesta nu este paradoxal?! Păi, de ce „Proces-Verbal“, dacă el trebuie... scris?!...

Ce, legile sunt țigări, de se votează-n... „Pachet“?! Cum se iau „Măsuri“ în „Seturi“, dacă sunt și mici și mari?! Și de ce „Procuraturii“ îi zice din nou „Parchet“?! N-ar trebui procurorii să devină... parchetari?!...

Hoții-acum poartă cagule, să nu li se vadă fața, Polițiștii-și pun și ei — motivat rațional — Dacă-și pun și păgubiții — că-duce surprize viața — O să fim într-un continuu... „Bal mascat național“!!!!

Și, într-un final, Bulache nu mai vrea funcționar... Nici „public“, nici altcumva!!!... „Ordonanțe de urghență“ Îl „disponibilizează“ și-l trimite acasă!!!... Clar!!! Căci acționează-n forță... „Factorii de influență“...

Și-apoi, ce funcționar?! Unde?! la vreo primărie, La biroul botezat „Relații cu publicul“, Să te-acuze-orice mărlan și prost de „Birocrație“, Iar, când s-o mai da vreo primă, tu să fii tot ultimul?!...

La „Fisc“, să te-njure toți, când te duci la „Încasări“?! Să pună căminii pe tine, să-ți sfășie pantalonii?!... Sau să-ți strige câte-toate, când aud de... „Majorări“?! De-ți urcă sângele-n cap și-o iau razna neuronii?!...

La „Urbanism“?! Niciodată!!! Că sunt mulți care-și fac case Cum vor ei, fără să-și scoată „Autorizația“... Și-apar astfel situații extrem de periculoase, Când legal ar trebui să-i dărâmi construcția...

Dar nici la „Starea Civilă“ nu ar fi vreo pricopseală, Căci sunt acte importante și trebuie minte trează; Te dau repede afară pentru orișice greșeală, Nu ca-n Basarabia, unde și morții... votează...

Și-atunci, unde?! Nicăieri! Nici la „Contabilitate“, Căci se cunoaște zicala „Bani — ochii Dracului“...; Păi, contabilii, tot timpul, sunt cu pușcări-n spate, Dar rar vād cum e-năuntru Penitenciarului...

Și-a conchis că nu e bine „funcționar bugetar“, Nici la patron, fiindcă ești un nimic, ba chiar o zdreanță; La „Buget“ e bine numai dacă-ajungi parlamentar, Altfel, e lipsit de sens; Adio, orice speranță!!!

Căci a-nceput să miroase a „Impozit Forfetar“, „Reduceri de personal“, și „Salarii Înghetate“... Ce-l așteaptă, orișicum, pe bietul funcționar?!... Perspective năruite și convingeri spulberate!!!

La concret „Birocrația“ e-o sintagmă critică Ce implică formalism, prea mult zel sau nepăsare Ce cu exces de hârtii, ca o boală cronică, Macină Comunitatea, fără leac de vindecare...

Pe de altă parte, însă, ea e un rău necesar; Ce s-ar face lumea dacă n-ar mai fi „Birocrația“?! Fără documente scrise ea s-ar zbate în zadar, N-ar mai exista valori și ar paște-o anarhia!!!

Valentin TURCU

Mărturisim cu sinceritate că nu ne aducem aminte să fi fost vreodată într-o situație atât de delicată ca în momentul în care ne-am așezat la masa de scris, spre a redacta cronică sportivă pentru acest număr al Gazetei, motiv pentru care aceasta va fi poate mai puțin inspirată, iar gândurile și afirmațiile noastre, mai puțin coerente. Și ca o primă confirmare a acestei afirmații, de data aceasta „vom pune căruța înaintea boilor“, mai precis, sfidând logica, vom începe cu niște concluzii și apoi vom încerca să analizăm succint jocurile disputate de la apariția ultimului număr al publicației noastre.

Fără a avea tendința de a deranja și cu atât mai puțin de a jigni pe cineva, pentru că, în mod voit, în anii trăiți până acum (și nu sunt deloc puțini) n-am făcut-o niciodată, dar din respect pentru adevăr, trebuie să spunem lucrurilor pe nume, bărbătește, convinși fiind că cei care trebuie să audă vor auzi în sfârșit și se va depăși această perioadă deloc fastă pentru fotbalul băileștean. Am tot sperat ca semnalele trase de noi, este drept, destul de delicat, să fie receptate și să se intre în normalitate în ceea ce privește asigurarea unor condiții decente de pregătire și de joc, mai ales că la nivelul Consiliului Local este o comisie de specialitate – Învățământ, cultură, sport, sănătate. Dacă în ceea ce privește cultura, sprijinul este evident, prin strădaniile d-nei consilier Elena Jianu, care se implică în activitățile desfășurate și are în atenție destinul unităților de cultură, iar spre învățământ privește cu aceeași pasiune și în abordarea problemelor acestui sector îi este alături dl. Gabriel Tica (component al altei comisii), fotbalul a fost lăsat de izbeliște. Dl. Constantin Pascu, cel care a cochetat cândva cu acest joc, „s-a abătut“ doar de două-trei ori pe la stadion, la sfârșitul unor meciuri, dl. Dorin Manciu n-are timpul fizic necesar, lucrând la Craiova, în timp ce dl. Ioan Negreț are poate scuza că se află în opoziție, iar a-i cere d-nei Gilda Gheorghiu să se implice în destinul echipei de fotbal ni se pare nu numai nefiresc, ci și imoral.

Din discuțiile purtate cu fotbaliștii, s-a impus concluzia că ei sunt bulversați, mărturisindu-ne că răbdarea are și ea o limită, că entuziasmul și pasiunea își pierd din intensitate când află că jucătorii aproape tuturor echipelor cu care se confruntă sunt stimulați în diferite feluri și că de multe ori le răd în față. Și ne place ori ba, nu numai în fotbal, ci și în mai toate domeniile vieții romantismul a cam

dispărut, interesul a luat locul idealismului și totul se face „pe bani“.

În aceste condiții, unii componenți ai lotului au plecat în alte localități, alții chiar în străinătate pentru a-și asigura existența, așa încât în multe jocuri din deplasare abia s-au strâns 11 jucători, s-a jucat cu formații improvizate și rezultatele s-au văzut. Trebuie să spunem cu bărbăție, chiar dacă cu strângere de inimă, că echipa, deși n-a ajuns încă în cădere liberă, este în vizibilă scădere de formă, unii jucători se află pe o curbă descendentă, jocul nu mai are substanță și

lor, antrenorii, conducătorii și jucătorii au recunoscut că au avut parte de un arbitraj foarte bun. Sigur că absența unor jucători de bază – Călin, Firă, Popa C., Neguț, Ciobanu – a cântărit mult în economia jocului, dar nu poate scuza în totalitate această înfrângere care a șifonat blazonul echipei.

În jocul de pe teren propriu cu principala urmăritoare – „Viitorul“ Măceșu de Sus – băieții noștri au început jocul mai greoi și până în '25, momentul deschiderii scorului, au înghesuit jocul pe centru, au apărut pasele previzibile sau fără adresă, iar

puțin inspirat al liniei de mijloc, al driblingurilor inutile și uneori chiar al lipsei de concentrare, oaspeții au avut o tresărire de orgoliu, și-au amintit că se aflau pe locul al II-lea și au redus din diferență în '79, așa încât, în final, echipa locală în componența: Popa M. – Becea (Iureș), Călin, Florea, Marinescu – Răduț, Mogoi, Pascu, Balica (Vițelaru) – Popa C. (Ciobanu), Firă (Guță), s-a impus cu 3-1, scor care putea lua proporții, dacă jucătorii noștri erau mai atenți la finalizare.

Cu toate că, spre deosebire de jocul de la Drănic, în deplasarea de la Goicea

sa la efort, risipa de energie, faptul că participă și la faza de apărare, să remarcăm execuțiile de finețe datorate tehnicii sale, faptul că fazele din care a ratat au fost create de el, că este permanent în mișcare, dar uneori este prea îndrăgostit de minge, „o ares-tează“ pur și simplu. În condițiile unui joc plăcut și util, orientat spre poartă, în care băieții noștri au fost superiori în toate compartimentele și la toate capitolele, scorul a luat proporții, meciul încheindu-se cu 10-2, celelalte 5 reușite fiind semnate de Firă (2), Mogoi, Pascu, Florea. În mod sigur proporțiile scorului au ca explicație faptul că echipa a beneficiat de atributul omogenității, antrenorii avându-i la dispoziție pe: Popa M. (Bentaru) – Ciobanu, Călin, Florea, Marinescu (Vițelaru) – Neguț (Iureș), Pascu, Mogoi, Balica (Ghera) – Popa C., Firă.

Spre regretul celor doi tehnicieni, la jocul din deplasare cu „Gloria“ Catane absenteismul a fost nota dominantă, făcând deplasarea doar 11 jucători, din care doi portari, așa încât se înțelege că s-a trimis în teren o formație cu improvizatii în toate cele trei compartimente, ceea ce și-a pus negativ amprenta asupra calității jocului, câștigat în cele din urmă, oarecum chinuit, cu 1-0, prin golul înscris de această svârlogă, care este, uneori capriciosul, Firă. Oricum cele trei puncte contează în economia campionatului.

În ultimul joc care face obiectul cronicii noastre, la Băilești s-a deplasat echipa de pe penultimul loc – „Voința“ Radovan – și așa cum era de așteptat, jucătorii noștri n-au întâmpinat mari dificultăți în obținerea victoriei, sincopile din jocul formației apărând în meciurile din deplasare. Dat fiind faptul că și la Catane, Balica a fost folosit fundaș lateral-stânga, antrenorii l-au plasat pe același post, optând pentru formula: Popa M. (Bentaru) – Vițelaru, Călin, Florea, Balica (Dunavățu) – Ciobanu (Iureș), Pascu, Mogoi, Ghera – Moandă, Firă (Popa C.). Jocul în sine a fost un adevărat galop de sănătate pentru băieții noștri, aflați permanent la cârma jocului, un meci plăcut și curat, întunecat de câteva ori de unele decizii bizare ale „centralului“, depășit de joc, de semnalizarea eronate ale unuia dintre asistenți, care au creat o stare de nervozitate, mai ales în tabăra oaspeților. Desfășurând un joc combinativ, cu pase surprinzătoare și cu un-doiuri reușite, derutante, mai ales în repriza a doua, după ce oaspeții au rezistat eroic până la pauză, când scorul a fost 2-0, în '82 prin golul reușit de Călin, scorul a devenit 7-0, celelalte goluri purtând semnătura jucătorilor Firă, Mogoi (2), Balica, Moandă (2). Nu neapărat pentru a fi cărcotași, mărturisim că nu ne-a plăcut ce s-a întâmplat în ultimele minute, când fundașii centrali au ținut cu tot dinadinsul să înscrie gol, și-au neglijat sarcinile, situație care a favorizat înscrierea golului de onoare al oaspeților, în '87.

Deși îi înțelegem pe jucători și le dăm dreptate, considerăm că i-ar onora dacă ar reveni la sentimentele din prima parte, ar da dovadă de aceeași pasiune și de același entuziasm, pentru finalizarea aventurii lor, fapt care le-ar crește prestigiul și prin care ar da o lecție celor care nu înțeleg s-au se fac că nu înțeleg că sportul, în general, fotbalul, în speță, constituie o latură importantă a vieții spirituale a unei comunități.

Băieți, vă rugăm, reconsiderați-vă pasiunea!

Gh. GHEORGHISAN

Băieți, reconsiderați-vă

pasiunea!

coerență, meciurile în care calitatea jocului este superioară sunt din ce în ce mai rare. În apărare își face apariția degringolada, la mijloc este haos, iar în atac lipsa de concentrare își spune cuvântul, toate acestea din cauza absenței omogenității și pentru imposibilitatea de a pune în aplicare schemele tactice. Îngrijorător este că la antrenamente sunt prezenți din ce în ce mai puțini jucători, spre disperarea antrenorilor Iulian Dunavățu și Cătălin Pascu, situație care îi dă mari bătaii de cap președintelui Florin Duinea.

Pare aproape neverosimil ca o echipă care în întreg turul a primit în deplasare doar 17 goluri să primească 10 numai în două meciuri pe terenul partenerii de întrecere – 5 la Drănic și 5 la Goicea – iar prin rezultatele înregistrate în cele 11 etape disputate din retur s-a micșorat deferența de puncte față de principalele urmăritoare și, fără a fi pesimiști, dacă se va continua așa, poate fi în pericol primul loc și promovarea în Divizia „D“.

În meciul de la Drănic, pe lângă faptul că s-a jucat cu o formație improvizată și n-au fost jucători de rezervă, s-a repetat jocul slab și fără orizont din partida de pe teren propriu cu echipa din Afumați. Este drept că, dacă nu se rata lovitură de la 11 metri, la 2-0 pentru gazde, poate că altul ar fi fost rezultatul. Terenul a fost impropriu, în pantă și cu smocuri, băieții noștri nu s-au acomodat cu el, iar gazdele și-au bazat jocul pe mingi lungi, ceea ce le-a permis să se impună cu un rușinos pentru echipa noastră, 5-0!!! Este mare păcat, mai ales dacă se ține seama că, spre lauda

ritmul n-a fost cel la care ne așteptam. După ce Firă a deschis scorul, echipa și-a revenit, jocul s-a iuțit și la numai 5 minute de la înscrierea primului gol, s-a realizat o fază de mare spectacol. Mingea a circulat rapid pe traseul Becea-Pascu-Firă, a urmat o cursă impetuoasă a acestuia, o centrare „ca la carte“ și Popa C. a reluat în plasă, înscriind un gol deosebit de frumos și gustat de spectatori. Băieții s-au dezlănțuit, s-au mișcat bine în teren și s-au demarcat cu inteligență punând pe picior greșit apărarea adversă. Apreciind calitatea jocului, considerăm că se impunea totuși o mai mare frecvență a șuturilor la poartă, mai cu seamă dacă se are în vedere că în poarta oaspeților era un jucător de câmp, titularul postului neprezentând actul de identitate. Din păcate, după ce Pascu a ridicat scorul la 3-0 printr-un gol splendid în urma unui șut peste portar de la 20-25 m, cu toate că au continuat fazele de fotbal autentic, s-a abuzat de driblinguri și s-au ratat cu nonșalanță cel puțin trei ocazii mari cât roata carului. Și pe fondul unui joc mai

cu o altă frunză a clasamentului, s-a folosit în linii mari echipa standard, singurul inconvenient fiind că n-a existat decât o rezervă, formația noastră a capotat din nou la un scor aproape neverosimil: 1-5, scor care te tentează să pui sub semnul întrebării atât valoarea de ansamblu a echipei, cât și calitățile individuale și tehnicitatea jucătorilor, ale căror evoluții le-am elogiat de atâtea ori în cronicile noastre. După cum ne-a informat conducerea tehnică și cea administrativă, jocul celor trimiși în teren: Popa

M. – Răduț, Călin, Florea, Becea – Ciobanu (Iureș), Pascu, Mogoi, Balica – Popa C., Firă a fost cenușiu și pe alocuri chiar submediocr, au abundat greșelile individuale și cele colective, toate cele cinci goluri ale gazdelor datorându-se unor greșeli personale și este neplăcut că pentru a doua oară băieții noștri se întorc din deplasare cu „un sac“ de goluri primite. Înfrângerea li se datorează în exclusivitate și este cu atât mai regretabil, dacă se ține seama că și de data aceasta au avut parte de un arbitraj excelent. A fost poate cel mai slab joc de până acum iar rezultatul său și, mai ales, calitatea jocului trebuie să îndemne la meditație. Singura consolare față de jocul de la Drănic, dacă aceasta poate fi numită consolare, este că s-a reușit înscrierea unui gol, hai să-i zicem de onoare, opera lui C. Popa.

După acest duș rece, băileștenii au primit vizita formației „Victoria“ Cioroiași, o echipă modestă, dar care a început bine returul, obținând rezultate surprinzătoare, dacă ne-am raporta la situația din tur, când s-a aflat mereu în partea de jos a clasamentului. Hotărâți să facă uitată cât mai repede „rușinea“ de la Goicea, băieții noștri au început meciul în trombă, extrem de mobilizați, în viteză și au avut chiar în primele minute două-trei ocazii cât roata carului, ratate însă cu nonșalanță. A fost deajuns o greșeală individuală și oaspeții au luat conducerea, situație care i-a surprins și pe ei, și pe conducătorii lor, iar spectatorilor nu le venea să creadă și parcă pe toți ne-a înspăimântat gândul unei surprize de mari proporții. Dar cum orice minune ține puțin, jucătorii noștri preferați și-au dat drumul la joc, pasese rapide, improvizabile și ritmul alert al jocului i-au surprins pe parteneri, uluiți adesea de rapiditatea fazelor. Cu toate că Firă a ratat de două ori singur cu portarul, în '38 scorul era deja 4-1, toate golurile fiind opera vârfului C. Popa, care în '47 a reușit și cel de al cincilea gol, stabilind un record personal. Pentru că am pomnit de Firă și de cele două ratări, trebuie să dăm Cezarului ce este al Cezarului și să apreciem generozitatea

Concursul de dezlegări probleme de șah: „Cupa Municipiului Băilești“

Istoria șahului este una îndelungată, unii experți plasând începuturile jocului în secolul al VI-lea. Ei au găsit și o explicație pentru longevitatea acestuia. Șahul învață și reclamă anumite abilități de gândire comune oamenilor, indiferent de rasă, cultură sau timp. Un joc de șah pune mîntea la o muncă riguroasă, care poate îmbunătăți logica, gândirea critică, imaginația și abilitatea de a formula o strategie și de a răspunde la altă strategie. Șahul întărește capacitățile mentale înnăscute care susțin învățarea și creativitatea.

„Sportul minții“ are calitatea de a ajuta la dezvoltarea memoriei și la creșterea capacității de concentrare.

Pe de altă parte, gândirea logică este esențială în șah. Trebuie să înțelegi în avans care sunt consecințele acțiunilor tale. Orice mutare faci are efecte majore asupra restului jocului. Ceea ce faci atunci când muți o piesă poate să-ți pună în pericol celelalte piese. De asemenea, orice mișcare faci înseamnă să previi un număr de răspunsuri pe care le poate face colegul de joc.

În șah este foarte importantă creativitatea. Jocul nu este limitat la câteva

Motto:
„Șahul este piatra de încercare a inteligenței umane“
Johann Wolfgang Goethe

modele pe care să le urmezi. Poți construi diferite scenarii ale partidei în fiecare joc și în orice moment al ei.

Există atât de multe combinații posibile, încât probabil că niciodată nu vei rămâne fără idei.

Șahul poate fi un exercițiu real pentru acțiunile independente și mai cu seamă pentru asumarea responsabilității lor. Este un loc sigur pentru a intra în contact cu „amenințările vieții“.

Ca și știința, șahul reclamă jucătorului să ia în considerare un număr foarte mare de probabilități, să exploreze noi idei, să experimenteze noi mutări și să încerce să prevadă și să interpreteze care sunt efectele lor. El cere jucătorului să formuleze o ipoteză și să o testeze. Și matematica o întâlnim peste tot pe tabla de șah. Ca jucător trebuie să-ți schițezi mișcările și să urmezi o grilă pentru a le executa.

Te gândești cu ce să-ți ocupi timpul

copilului, o activitate care să-l atragă și să nu necesite costuri mari? O alegere excelentă este șahul!

Veniți la lecțiile de șah de la Biblioteca Municipală Băilești, conduse de semnatarul acestor rânduri, sâmbăta între orele 10.00-12.00!

Alb: Rh1, Dd8, Tg1, Ne4, pioni: a3, d3, g6, h2.

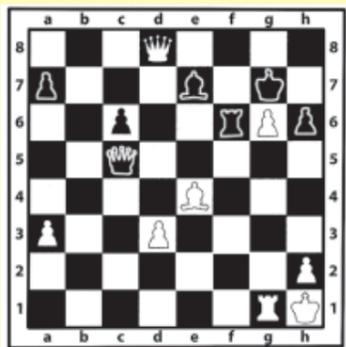
Negru: Rg7, Dc5, Tf6, Ne7, pioni: a7, c6, h6.

Albul mută și câștigă.

Rezolvarea problemei de numărul trecut:

1. Dd3! 1... b1D 2. Da3 mat
1... b1C 2. Db3 mat

Constantin MICU

REDACTIA:

Rédactor Șef - Valentin TURCU
Secretar General de Redacție - Gheorghe GHEORGHISAN
Redactor: Marcel BOTA
Tehnoredactare, foto: Lelia FIRȚULESCU

D.T.P., Prepress și Tipar:
S.C. ALMA CONS - Craiova
Tel./ Fax: (0251) 587.300 ■ 586.301 ■ 589.472

